

čísla
SLOVA

—
5
1976

SLAVNOSTNÍ ZASEDÁNÍ

regionální Křesťanské mírové konference v Obecním domě hl. m. Prahy dne 15. září 1976 vyznělo v jednoznačné ztotožnění všech církví s budovatelským programem naší socialistické vlasti a v podporu kandidátů Národní fronty Čechů a Slováků v nadcházejících všeobecných volbách do zastupitelských sborů ve dnech 22. a 23. října t. r. Stanovisko účastníků je vyjádřeno „Prohlášením zástupců církvi a náboženských společností v ČSSR“, v němž se mimo jiné praví:

„Vedeni Písmem svatým stavíme se na stranu těch, kdo bojují za stejné právo na život pro všechny a kdo usilují, aby bylo odstraněno vykoristování, aby se ze společného kraje dostalo dosti chleba pro každého a tak byl dán průchod svobodnému rozvoji všech ušlechtilých schopností a možnosti každého člověka ...“

V Ježíši Kristu k nám přichází zvěst plná naděje na změnu života. Vždyť on sám povíděl: „Aj, nové činí všecko“. V tom je dána možnost proměny našeho srdce a našeho smysléni, i závdavek proměny vztahů mezi lidmi. Víra v Krista má v sobě dynamický potenciál měnit i hmotné podmínky a struktury života. Proto ve své společnosti usilujeme zaujmít ne postoj diváků, nýbrž stavíme se k činu ...“

Vědomi odpovědnosti před Bohem i lidmi chceme vyjádřit své zásadně kladné stanovisko k socialistickému řešení společenského života v naší vlasti. Všeobecné volby mají být dalším mezníkem na cestě vývoje naší společnosti směrem k míru, k pokojné budovatelské práci, aby se u společného stolu života dostalo všem chleba. Mír, práce a chléb – to je bezesporu základní orientace všech poctivých věřících bez rozdílu církevní příslušnosti v jejich přístupu k další výstavbě a rozvíjení naší společnosti na principech socialistické demokracie. To chceme činit v duchu apoštolské výzvy: Pokojně pracujte a jezte svůj chléb (podle 2. Tes. 3:13). Proto se stavíme za volební program, s nímž před naše občany předstupuje Národní fronta ...

Vyzýváme vás, bratři a sestry v církvích a sborech: přispivejme k tomu, aby se podzimní volby staly jasným, rozhodným vyjádřením vůle našeho lidu žít v míru a po-kračovat v nastoupené cestě budování nové, socialistické společnosti, společnosti vysoké životní úrovně a lepších, spravedlivějších lidských vztahů.“

Dne 21. 9. t. r. přijal zástupce všech nekatolických církví náměstek předsedy vlády pan Matěj Lučan a dne 23. 9. ministr kultury ČSR pan Dr. Klusák. Oba vysoci vládní činitelé kladně hodnotili přínos věřících občanů při budování socialismu a vyjádřili svůj dík všem církvím za jejich uvědomělý postoj a účast v předvolebních přípravách. Jejich neformální vyjádření úcty k věřícím občanům a srdečné ovzduší při vzájemně výměně názorů je pro nás a naši práci povzbuzením.

-Kk

V důsledku zajištění neodkladných volebních úkolů v naší tiskárně, došlo ke zdržení ve vydání tohoto čísla. Omlouváme se našim čtenářům a věříme, že uvedené důvody pochopí.

REDAKCE

ŽIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávníky 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšířuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p. Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078.

„Ne na oko sloužice, jako ti, kteří se lidem libiti usilují, ale jako služebnici Kristovi ...“

Efezským 6:6

Jak je mezi lidmi rozšířena předstíraná práce. Kopáč dovede stát na místě, opřen o lopatu, ale jakmile se objeví mistr, pracuje pojednou tak horlivě, že to člověk neznalý skutečnosti musí obdivovat. Právě tak dovedou lidé v kanceláři promrhat a proklábotit spoustu času, není-li poblíž někdo, kdo by je kontroloval, ale když se objeví nadřízený, jsou až po uši zaborení do svých papírů a mají spoustu práce. Lidé pracují často zcela jinak, domnívají-li se, že jsou sami a zcela jinak, když je někdo pozoruje. Lidé se chtějí libit svému okolí. To je často pohnutkou mnoha „dobrých skutků“. Lidé dovedou vyvinout velkou iniciativu, jsou schopni mnoha obětí, ale žel, mnohdy jen proto, domnívají-li se, že to přinese žádoucí efekt – ocenění druhými lidmi.“

To byl případ farizejů. Ti dělali také velké věci. Dovedli dát takovou almužnu, kterou my bychom dnes asi dát nedovedli, žili tak bezúhonné, že bychom se často museli stydět, dovedli dát do chrámové sbírky takovou sumu peněz, že by nám dnes jí třeba bylo líto, dokázali se celé hodiny modlit. To nebyly maličkosti, které by se jen tak daly přejít – to byly činy. Ale přece měly vadu – a tou byly pohnutky, proč tak činili. Motivem jejich činů totiž nebyla ani tak touha pomoci lidem, ale touha po obdivu a úctě bližních.

Vzpomínám na jednu prázdninovou rekreaci. Byli jsme na návštěvě u jednoho bratra. Ten měl psa, který dokázal lidem celé hodiny předvádět divadlo: tahat se o staré kolečko z kočárku nebo o polínko, dokázal viset minutu zakousnut do kusu dřeva, které někdo držel ve vzduchu a přitom knučet a vrčet a šěkat, běhat pro pohrozené věci a tahat se o ně a celou řadu dalších kousků. Ale jeho exhibice měla podmíinku – zájem diváků. Jakmile si ho lidé přestali všímat, přestal se i on zajímat o kousek dřeva, o který se před chvílí tolik rval, stáhl ocas a natáhl se někde do chládku. Jeho jednání mi připomnělo mnohé lidi, kteří si počínají podobně. Ale Boží Slovo nás učí zcela jasně: TAKHLE KŘESTAN PRACOVAT NEMÁ. Ne na oko, před lidmi, ne proto, abychom se libili lidem, abychom od nich sklizeli obdiv a přijímali pocty. My sloužíme svému Pánu.

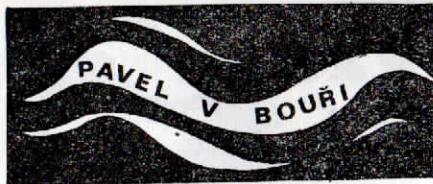
Bratře a sestro, jsme si toho vědomi? Náš Pán je tím, který nás vidí vždy, i tehdy, když se domníváme, že jsme zcela sami. Před Jeho zraky se nikdo neschová. A jak je to s našimi pohnutkami? Co nás vede k tomu, že děláme právě to, co děláme? Jde nám opravdu o to, aby byl Pán oslagen a aby bylo spomoženo našim blížním? Anebo nám spíše než o Boží čest, jde o naši vlastní? Kéž nám dá Pán, abychom se nedopouštěli týchž chyb. I nám dnes hrozí nebezpečí, že budeme sice činit velké věci, ale marně, bez požehnání, jen proto, že naše pohnutky byly jiné než ty, které se libí Pánu. Pravá služba je podmíněna pravými pohnutkami. Jedině taková může být požehnaná. Lidi je možné oklamat, ale Pána ne.

To platí pro naši pozemskou práci, v našem zaměstnání – nikdy nedělejme nic jen naoko, proto, abychom se libili lidem.

V plném rozsahu, a snad ještě více, platí tato zásada v duchovní práci, ve službě ve shromáždění, na vinici Pána.

„Všecko, což byste koli činili, z té duše činete, jako Pánu, a ne lidem ...“ (Kol 3:23).

-tp

Zamysleme se, JAK mluví Bůh skrze svého služebníka v době hrozné bouře, když „mizela všecka naděje na záchrannu“ (v. 20)!

1. Pavel stojí – nesedí, neleží vysílen, ale je připraven splnit svou svědeckou úlohu v plné síle a svěžesti,

2. je uprostřed nich – nekrčí se někde v ústraní, v podpalubí, v koutku a pod plachtou – nedá se zahnat ani lidmi samými, ani svou bázni z nich či předsudky vůči nim do nějaké izolace, ale je na svém místě, kam ho Bůh postavil (v. 21),

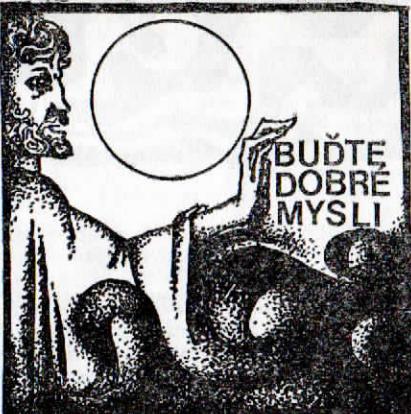
3. mluví nejdříve slovo výtky! Snad se nás zmocňuje dojem, že nemá smyslu vytíkat lidem jejich chybu v neštěstí, kdy už je „pozdě bycha honit“, ale zde je k tomu vážný důvod! Lidé si mohou a musí jednou uvědomit VÁZNOST a PRAV-DIVOST Božího slova a tudiž i osudový dosah svého dosavadního záporného postoje vůči němu a jeho hlasateli. Zde jde o rehabilitaci Božího slova a tím i jeho služebníka před nevěřícími lidmi!

4. Pavel mluví radostnost zvěst o jistotě jejich záchrany v Bohu a vybízí je k vříce (v. 22–26). Bohu jde o neskonale více než o zahanbení nevěry, jemu se jedná o víru člověka s jejími nádhernými důsledky – o absolutní jistotu, která je jen v Bohu samém!

A nyní si všimněme, CO mluví Bůh skrze apoštola!

a) „buďte dobré myslí!“ Je zajímavé jak často jsou věřící lidé označováni za pesimisty. Lodní osádka byla jistě téhož mínění o Pavlovi, když předtím jako „škarohrlid“ varoval před jejich „optimismem“. Tepře v bouři života se zjevuje PRAVÝ OPTIMISMUS – neobýcejně kladná hodnota víry! Nyní onen „pesimista“ povzbuzuje „optimisty“ – zjevuje jim zcela nepochopitelnou sílu tam, kde všecky lidské síly a prostředky pochopitelně selhávají.

b) „nezahyne žádný z vás“. – Víra nedoufá tolíko, ona VÍ – je plná klidu, jistoty a výrovnanosti. Typická je též její

JEDNOTA S LÁSKOU právě v tom, že se nespokouje pouze s osobními jistotami, ale pracuje, slouží zcela nezíštně a obětavě k vytvoření těchže jistot u druhých!

c) „kromě bárky samé“. – Abi víra mohla mít svůj PRAVÝ CÍL, smysl a obsah v Bohu samém, musí vše, več člověk dosud věřil, nač spoléhal a v čem viděl zdroj a smysl svého bytí, prostě padnout! Musí nutně „jakákoli jeho vlastní bárka“ ztruskotat! (v. 22),

d) „neboť“ – a nyní přichází to nádherné zdůvodnění Pavlovovy víry – víry Boží! Ona není nahodilá, naivní, zpozdilá a nelogická! Má své jasné a mocné – nezvratné zdůvodnění v Božím slově – v Kristu a v osobní zkušenosti s ním.

e) „této noci se mi zjevil anděl Boha toho“. – Je zajímavé, že právě NOC, která je symbolem lidské bezradnosti, tápání, úzkosti a nejistoty bývá nejpříhodnější dobou pro zjevení Božího světla v jeho pravé jasnosti a síle! Právě TATO NOC má tobě i mně k něčemu posloužit právě tak, jako „uboheum vézni“ Pavlovi k jeho nádherné zkušenosti s věrným Bohem a k splnění jeho svědecké služby hynoucím – k výřízení Božího poselství. Skrze své ANDĚLY zjeval Bůh svým služebníkům na zemi své záměry a činil předivné věci. Nechránili tě v mnohých případech vskutku andělé? Neposlal nám mnohdy Bůh v pravý čas svého „anděla“ se svým slovem a se svou pomocí? Svou zvěst evangelia zjevuje Bůh skrze ty, kdož je sami potřebovali, svým srdcem přijali a blaho-dárnu jeho moc ve svém životě prožili

– skrze lidi! Apoštol směl vidět a zakoušet ve svém životě z Boží milosti onu „andělskou službu“. Proto dovedl tím více ocenit onu výsadu služebnosti evangelia, již jsme pověřeni na místě andělů nebeských! Tím se stává sám „andělem“ – pravým Božím služebníkem druhým lidem. Jak je to s tvým „andělstvím“ a s tvou „andělskou službou“?

f) „Boha, jehož jsem“. – Apoštol ví, či je, KOMU patří, KOHO je vlastnictvím! Bůh sám za něho zaplatil nejvyšší výkupné, jaké kdy bylo zaplaceno, Bůh sám je vykoupil pro sebe, Bůh sám je jeho absolutním Pánem a jedině On sám rozhoduje o něm ve své svrchované vůli! Apoštol má nezvratný důkaz této skutečnosti v Kristu, který se za něho – ruhače, protivníka a ukrutníka (1Tm 1:13) obětoval, za odpusťení všech jeho hříchů prošel svou nevinnou krev, pro něho z mrtvých vstal, jemu se zjevil a jej ve svou službu povolal. To neučinil pro žádného anděla, ale pro něho – hříšného člověka. Takovou lásku Bůh nevyjádřil a ani nemohl výjádřit k nikomu jako právě k němu – Pavlovi, protože právě on, Pavel, se cítí největším z provinílců! Jaká to úžasná jistota, potěšení a pokoj ve chvíli, kdy se potápi lodi všech lidských nadějí – v onom nádherném vědomí, že jsem Božím vlastnictvím a to nejen ledajakým, ale naevšecko Bohu milým, drahým a vzácným V KRISTU! (R 8:32).

Máš svou jistotu v Bohu opravdu z Boha? Sloužíš tedy také? Sloužíš věbec? Kdy? Jak? Cím? A jestliže nějak sloužíš – KOMU vlastně? Je tvá služebnost opravdu konána v Bohu (v Pánu Ježíši – v jeho smýšlení, v jeho postoji, v jeho Duchu) a je tedy ona z Boha? Nejsi ve své jistotě a ve své službě sám v nebezpečí ztruskotání „alexandrinské bárky“ plavby podle vlastní vůle a ve vlastní síle, jsa spíše podoben dodatečně překvapeným a bezradným lodníkům a vojákům, než apoštoli Pavlovi! Nebo na té lodi „po-kojně spíš“ ve svém laciném, církevníkém, věručném, nezávazném a nečinném „křesťanství“ jako ten JONÁŠ a čekáš, až tě jednou to nešťastné a bezradné osazenstvo lodi vzbudí, zahanbí a nakonec hodí plným právem „přes palubu“? Jaké vyznání víry si zvolíš na té lodi? Žádné? Jonášovské? Nebo Pavlovské?

h) „a řekl: neboj se, Pavle!“ – Hle, jaký účinek má Boží slovo na Pavla, hle, jak mu věří, jakým zdrojem síly je pro něho!

Nechť právě všichni na lodi vidí, nechť poznají zdroj té síly Božího služebníka, nechť i oni zaujmou totéž stanovisko víry Bohu a jeho slovu! Nechť zrevídují svůj minulý omyl, který je přivedl na okraj záhuby! Nechť postaví svou víru a životní lodi lidské ospravedlnějící se snaze.

Pavel se nebojí ne proto, že by sám nebyl báslivým a lekavým člověkem, že by neznal lidskou hrázu, děs a bázěn, ale **on se nebojí prostě proto, že mu to Bůh řekl!** Stačí ti k odstranění bázne a strachu „anděl“, kterého ti Pán posilá, který ti zvěstuje Boží slovo – nebo „nevídáš žádného anděla: a „neslyšíš žádné Slovo“, nic se tě netýká a nic nedotyká tvého nevěrného a studeného srdeče?

ch) „před císařem máš stát!“ Tvůj úkol není splněn, tvůj životní smysl dosud cele naplněn, tvá služba nedosáhla svého vrcholu, Bůh není dosud skrze tebe na této zemi oslavěn tak, jak On chce! Ty sis dal „skromnější“ úkol – posloužit jen bratřím podle těla, ale Bůh tě posílá posloužit VŠEM, nejen těm, kdož se těší tvým sympatiím! Posílá tě i ke všem tém pohanům, kteří tě ponížují a tedy i k představitelům jejich moci – k samému císaři! Do té doby tě tu ponechám, byť se dělo kolem tebe cokoliv! **Bůh nikdy nenechá své opravdové a upřímné dítko v osudových chvílích jeho života na pochybách o jeho úkolu a o stadiu jeho plnění!** Proto vý apoštola naprostě jasné, ZE NEZAHYNE a PROČ NEZAHYNE!

Zakusil jsi také toto vidění a „vědění“ Boží vůle při sobě a o sobě v osudových chvílích svého života? Jak je to s tvým úkolem a posláním na této zemi?

i) „a aj“ – (pohled!) dal tobě Bůh všecky, kteří se plaví s tebou“. Pán ve svém ujištění chce dát svému služebníkovi mnohem víc než osobní pokoj a jistotu. Protože je Boží vlastnictví spojeno se služebnictvím, naplňuje Bůh srdce svého dítka největší radostí, která je pohnutkou a odměnou každé ryzí služby – **radostí ze zaslíbení jejího zdaru v životech druhých!** Všimněme si též, že toto potěšení Pavel dosud na této plavbě neměl. Napopak! Setník s vojáky a lodníci byli dosud k jeho službě slovem hluší, a neteční k jeho službě života. Možná, že i tobě se vede podobně a ztrácíš naději ve smyslu této služby lidem k věře. Zde je potěšení Pavlova od Pána i pro tebe a výzva k trpělivému očekávání na vzkříšení zasáhlého semene v pravý čas! Vždyť: **proč jsi bez svého přičinění na té bárci a proč se vlastně musíš plavit se všemi těmi lidmi, které jsi nevolal, nehledal a stejně ani opustit nemůžeš?** Jen proto, aby se nic nestalo při tobě, při nich, s tebou a s nimi? **Máš vůbec zájem o to, aby ti je Pán dal?** Aby, lépe řečeno, ti

dal Pán radost z jejich spásy a zdravého duchovního života skrze tvou službu opravdové a nezíštné lásky?

j) „protož budete dobré myslí, muži, neboť věřím Bohu, že se tak stane, jakž jest mi mluveno“. – Je zajímavé, jak se nevěřící lidé ve chvílích bezpečí a pohody odvacejí s pohrdáním od věřícího a jak velice ho potřebují, když všecky materiální jistoty padají! Kde jinde nalézt dobrou mysl ve chvíli těžkomyslnosti, než u živého věřícího? Kde nalézt povzbuzení než u jeho věře? Jak smutné je vyznání mnohého, že věřícemu „závidí jeho víru“, kterou on nemá a kterou ani „nemůže mít“! Nemůže, i když uznává její výhodu a logicky nenalézá proti ní důvěru? **NEMŮZE** jen proto, protože **NECHCE** být pacholátkem, které přichází k svému Spasitelovi svým vyznáním! U Něho a JEN U NĚHO je dobrá mysl, dobré srdce, dobré útočiště – dobrá zpráva k věře každému! Věříš Bohu? Pak máš vždy dobrou mysl a věř, že se stane vše, co Bůh ve svém slově hovoří!

k) „mámeť se pak dostati na nějaký ostrov“ – Boží slovo o Boží pomoci a záchráně je naprostě konkrétní a průkazné. **Problém je však jen v lidské reakci na dobu mezi jeho vyslovením a naplněním.**

Nevěrou nic nezměníme a nevyřešíme ve své situaci, protože nevěra nemá žádný vliv ani na obsah a charakter Božího slova samého ani na skutečnost, jež slovo Boží stanoví a předvírá. Nevěra má ale naopak velký vliv – zhoubný vliv na člověka tím, že ho zbabuje sil kladným životním postojům! Pasažér lodi nevědí nic o „záchranném ostrově“, nevědí nic o tom, že je jim Bohem připravena spása, nevědí nic o Boží lásce a jeho péci o ně! **NEVĚDÍ**, protože **NEZNAJÍ** Boží slovo, a i kdyby znali – **NEVERÍ** mu. Proto zůstávají na „alexandrinské bárci svého světového názoru a životního úsilí“ bezradní a na pokraji zoufalství, když začnou tonout. Jen opravdová vira řeší „neřešitelné“ a překonává „nemožné“. I kdyby její základ – ono slovo nemělo být pravdivé, (což je arci možné u omylného či lživého slova lidského, ale nemožné u slova neomylenného pravdomluvného Boha), je vira **blahodárnou a nezbytnou mocí ke kladným životním postojům v dobách zápasů a utrpení.**

Apoštol zná Boží slovo a věří mu – věří Bohu. Tak získává silu od Boha. Ne-

věříci posádka má nyní v jeho věře ne-smírně cennou kladnou hodnotu pro své povzbuzení a posilu.

Slovo o realitě spásného ostrova a víra v jeho skutečnost nabývá teprve nyní v životě do té doby nevěřících lidí svou píirozenou závažnost! Zde je tajemství toho, proč Bůh mnohdy dopouští zlé na člověka:

aby lidé konečně naklonili ucho k jeho hlasu a slovu a jeho služebnici se naučili právě v těchto situacích vidět svou

největší šanci k službě evangeliem a využívat ji k Boží cti a slávě!

Jak hrozné, když lidské srdece v dobách pohody Boží poselství nepotřebuje a v dobách zlých se seště zatvrzeje – a jak smutné, když Boží služebník v dobách pohody mlčí a lenoší a v dobách zlých si stýská a reptá!

Kde je tvé místo, drahý čtenáři, na „alexandrinské bárce“?

Kk

výklad podobenstiev

Este raz sa vraciame k výkladu vlastného pojmu „nebeské kráľovstvo“, pretože po objasnení tohto výrazu budeme môcť lepšie pochopiť samotné podobenstvá, vzťahujúce sa práve k nebeskému kráľovstvu. Uvádzame výťah z G. Handreichung podľa prekladu br. E. K. a L. M.

Výraz „nebeské kráľovstvo“ může vést k domněnce, že se zde jedná o mísťe věčného odpočinutí a radosti v nebesích. Boží slovo nám však jasne ukazuje, že toto kráľovství se týká našej země (např. Mt 13; 18:23-24; 20:1-16; 22:1-14; 25:1-12). Jiní se domnívají, že jde o říši, která je řízena z nebes a proto omezují trvání nebeského kráľovství jen na dobu, ve které Pán Ježiš není přítomen na zemi. Myslí přítom na slova „nebesa panují“ (Dan 4:23), protože „trůn Hospodinův“ – „trůn Davidův“ (1Pa 28:5, 29:23) zavedením krále Sedecháše do Babylonu ukončil na zemi svou působnost (2Kr 25:1-7), a Boží vláda se uskutečňuje z nebes. Je pravdou, že „panování nebes“ potrvá až do Pánova příchodu na tuto zem, jenže tato skutečnosť nemá žádnou souvislost s nebeským kráľovstvím. „Panování nebes“ (tj. v podstatě Boží sychrovávaná moc nadle vším) má za předmět vlády celý svět, všechny národy. Za to „kráľovství nebes“ (když je na zemi) není zemským kráľovstvím politicky definovaným a geograficky ohrazeným. Žádné z mísť Písma, která mluví o tomto nebeském kráľovství, nedávají podklad k myšlence, že by se jednalo o ovládání tohoto kráľovství z nebe. Ve vztahu k Pánu stojící osoby jsou ponechány samy sobě v jejich odpovědnosti, založené na dobrovolnosti. To potvrzuje i myšlenka, že práve v evangeliu Matoušově, ve kterém se mluví o nebeském kráľovství, není popsáno nanebevstoupení Pána. Evangelium končí slovy: „Aj já jsem s vámi po všechny dny, až do skonání světa“ (28:20).

Kráľovství nebes byl ztělesněno v Pánu Ježiši a v Něm sestoupilo na tuto zem. Tehdy také započalo. Přídavné jméno „nebeské“ nevyjadřuje způsob řízení králeství, ale jeho charakter: ono je svou podstatou nebeské. Židé věděli, že nebesa jsou mísťem, kde přebývá Bůh a kde všechno odpovídá Jeho osobě (Ž 2:4; 11:4; 103:19; 115:3; 123:1). Proto byla charakteristika kráľovství slovem „nebeské“ v porovnání s jejich dosavadními představami o kráľovství velmi vhodná, aby jim přiblížila jeho pravou podstatu. Podložme si to Písmem.

a) V kázání na hoře (Mt 5-7) Pán Ježiš ukazuje na stav srdce, odpovídající kráľovství nebes a pravidla pro ty, kteří toto kráľovství očekávají. Je to popis nebeského charakteru, který se líbí Otci a jenž je poznávacím znamením těch, „jejichž je nebeské kráľovství“.

b) U Mt 8:11 Pán Ježiš říká: „... přijdou mnozí od východu i západu a stolit budou s Abrahámem, Izákem a Jákobem v kráľovství nebeském“. Znamená to, že oni jsou účastní téhož požehnání duchovního jako ti, kteří dnes v kráľovství jsou („stoli“). Toto je možné jedině tím, že nebe sestoupilo na zem; nebe a země musely být spojeny (1M 28:12; J 1:52). Pak musí tedy toto kráľovství, i když je na zemi, být nebeské.

Když jsme si z Písma poukázali na to, že pojmu „nebeské království“ nepředstavuje vládu z nebes, pak ani nedocházíme k závěru, že by „tisícileté království“ nebylo zahrnuto do království nebes. Naopak, tímto tisíciletým královstvím je nebeské království ukončeno. Zvěstování nebeského království Janem Křtitellem a pak samým Pánem o vůbec všechno, co je do 12. kapitoly Matouše k nebeskému království řečeno, se přímo vztahuje na tisícileté království. Vzhledem k naprostu nevhodnému stavu izraelského národa („činite pokání“ – 3:2 a 4:17), nezbytnosti očištění země skrze soud (3:10–12) a na zavření Pána Ježíše jako Mesiáše (12:24 a násled.) je od 13. kapitoly uvedena dnešní podoba království nebes, znázorňovaná již nikoli zjevně, nýbrž v podobenstvích. Tato dnešní podoba království nebes potrvá až do vtržení církve, resp. do příchodu Pána ke zřízení Jeho království.

Pro uvedený závěr předkládáme k přemýšlení tyto poznámky:

1. Označení „nebeské království“ nalézáme pouze v tom evangeliu, které očividně navazuje na Starý zákon. Pán Ježíš je popisován jako ten, kterému náleží království, trůn Davidův. On je ten zaslíbený a očekávaný Mesiáš, v Něm jsou naplněna zaslíbení.

2. Ne Pán Ježíš, nýbrž Jan Křtitel nejdříve oznamuje přiblížení se nebeského království. Nikde nepoužil výrazu „království Boží“. On, který viděl Pána jako přicházejícího, tedy Mesiáše (11:3), mohl zvěstovat něco nového, zcela neočekávaného? Vždyť Jan Křtitel byl připravovatelem cesty Páně (3:3) a o tom proročoval již Izaiáš (k. 40). Při zvěstování Jana Křtitele šlo tedy o zaslíbené mesiášské království.

3. Jestliže Pán Ježíš činil skutky charakteristické pro tisícileté království mocí věku budoucího (Žd 6:5) – křísil mrtvé, uzdravoval nemocné, vyhnával démony – pak říše, kterou zvěstoval, byla říší mesiášskou.

4. U Mt 5:5 čteme: „Blahoslavení tiši, neboť oni dědictví obdrží na zemi“. Výraz „zemí“ ve SZ znamenal mesiášské království v Palestině (37:9, 11, 22, 29, 34; lz 57:13).

5. Rovněž Mt 5:17–19, 7:21–23 se vztahují na mesiášskou říši, protože dnes nemá „království nebeské“ přímý vztah k zákonu, a také podmínkou pro vejiti do nebeského království není činit vůli Otce (to je úkol těch, kteří v království jsou)! Pán Ježíš bude rozhodovat, kdo vejde do budoucího, mesiášského království (Mt 25:31–46).

6. Poselství učedníků, že se přiblížilo nebeské království (Mt 10), bylo zavržením Pána pěšenou. Nyní nemůže být toto poselství zvěstováno, neboť Jeho mesiášská říše není bezprostředně blízko. Po vtržení církve však toto poselství bude obnoveno.

Od 13. kapitoly Matouše nalézáme nebeské království v nové, pozmeněné formě, zjevované prostřednictvím podobenství. Ve své původní formě, jak bylo ve Starém zákoně zaslíbené – království míru a požehnání – nemohlo být zřízeno. Proto „království nebeské“ se stává podobným...“ (dle pův. textu). Všechna místa, pojednávající o nebeském království od 13. kapitoly Matouše, se týkají jeho přítomné formy, t. zn. až k opětnému příchodu Pána Ježíše na tu tu zem.

MYŠLIENKY z listu apoštola Pavla Rimamom, 8. kapitoly

Ked' sa jednalo o stvorenie sveta a všetkého, čo je na ňom, stalo to Bohu len slovo Jeho úst; ale ked' sa jednalo o dôkaz lásky k hriešnikom na svete, stalo Ho to jednorodeného Syna.

Zostávať v Kristovi znamená zostávať v Jeho láske. Zostávať v Jeho láske znamená poznáť Jeho pokoj. Poznáť Jeho pokoj znamená žiť v Jeho živote a moci. Kresťania dneška potrebujú poznáť metódou vŕazného života, ktorá je vo vzkriesenom Kristovi.

Uč sa prednášať Bohu na modlitbách malé starosti, nepatrné žiale, malé problémy denného života. Čokoľvek sa ťa dotýka, vlož do modlitby. Človek môže byť príliš malý pre svoje veľké záležitosti, Boh však nikdy nie je príliš veľký pre tvoje malé problémy.

(Izaiáš 66:13)
pripr. -jk

DIALOG S HINDUISMEM

8. den zájezdu — Benáres

„... ranní projížďka člunem po svaté řece Ganze, nezapomenutelné zážitky a fascinující dojmy z náboženského života a pohřívání mrtvých — spalování na ghátech.“

Program zájezdu nás zavede do největšího střediska náboženského života a srdce hinduismu — do Benáresu. Již časné ráno se proplétá nás autobusy davem poutníků, kteří přicházejí v tisících strávit v městě Šivové několik dnů. Pest्रí hemží se dav, majitelé rikší, „svatí muži“, prodavači, metaři, krávy, vůně čerstvě pečeného chleba, troubení a zvonění, to je ráno v Benáresu. Je třeba vše stihnout, dříve než se dostaví vedra, je třeba stihnout hlavní umývání v řece. Osmsetisícové, nejposvátnější město Indie, začíná svůj nový den. Náboženské tradice váže na sebe již od 12. stol. před n. l., kdy se o něm mluví ve staroindických básních. Právě toto město zvolí v 6. stol. př. n. l. Gautama Budha pro zahájení své činnosti a zvěstování své nauky. Zde prvně káže očištění těla i duše koupelí v posvátné řece.

Město leží na řece Ganze, která pramení na severu, v Himalájích („u boha Šivy“), v místech, kde řeka mění tok a teče od jihu na sever a tak vytváří velký pravotočivý oblouk. Hindusté věří, že řeka zde v Benáresu odnáší jejich hříchy zpět k bohu Šivovi — Ničiteli zlého.

Benáres je znám také výrobou hedvábí a brokátu, z nichž se zhotovují nejkrásnější a nejdražší sáry — oděvy žen. Věhlasné výrobky z bronzu se vyrábějí a prodávají dodnes. Všechna tato řemeslná sláva však bledne a ustupuje v záři náboženské popularity Benáresu mezi Indy a pověsti o ní mezi cizinci. O velikosti této popularity se přesvědčujeme na každém kroku. Hemžení davů zintenzivnělo natolik, že jsme nuceni z autobusu vystoupit a k přistavišti se prodiráme pěšky. Těmito místy již neprojedou ani rikše, kterých je ve městě deset tisíc.

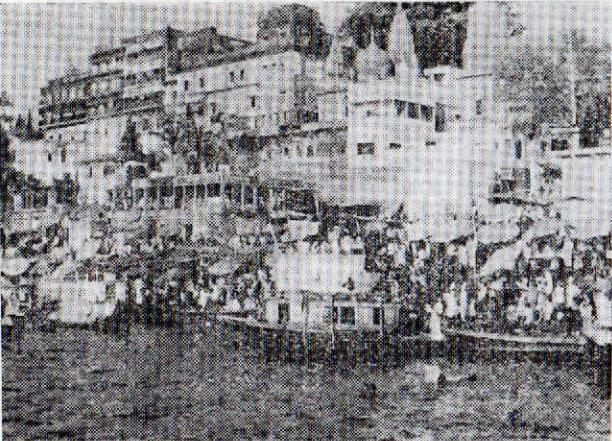
Je šest hodin ráno a naše skupina vstupuje na čluny, kterými máme proplout podél posvátných ghátů vybudovaných spolu s četnými chrámy na březích Gangy. Za malou chvíli se nám dostává skutečně velkolepého pohledu na schodiště ghátů zaplněných tisíci poutníky. Mnozí z nich právě sestupují do řeky. Na tento okamžik čekali snad léta. Vždyť pravověrný hinduista musí aspoň jednou za život navštívit Benáres a vykoupat se postupně na všech pěti ghátech.

Mnozí přicházejí na doporučení kněze se zlepšeným svědomím a touhou být zbaveni svých hříchů. Někteří se přicházejí zavítat svých nemocí, jiný přichází naposled se vykoupat a zemřít. Ti, co se vracejí, neopomenou s sebou vzít posvátnou vodu Gangy a donést ji často tisice kilometrů daleko svým přibuzným, těm, kteří nebyli tak štastní a neměli možnost tuto pouť vykonat.

Se zájmem sledujeme rituál ve vodě, jenž spočívá v klanění se, modlitbách, pozvání vody, pití vody a ponořování se do ní. Poutník sestupuje oblečen v šatech, které pak mokré věnuje knězi a obléká se do nových. Zjišťujeme, že gháty jsou oddělené pro muže a ženy a některé jsou vyhrazené určitým sektám (přirozeně, že nesmí dojít k mísení kast).

V naší blízkosti vážně vstupuje do vody brahmín. Má přes bedra posvátnou bílou šnurou — symbol dvojrození a kolem něho skáčou veselé děti.

O chvíli později proplouváme kolem dalšího ghátu, který nás upoutává svou poloprázdnostou. Co je toho přičinou? Dostává se nám vysvětlení, že je to místo pro ty, kteří v Benáresu vyděchli naposled. Zde je ghát mrtvých, místo

Pohled na gháhy
v Benáresu

posledního obřadu — spálení. Sledujeme, jak k obloze stoupají pruhy kouře z několika hranic. Být spálen v Benáresu je velká čest.

Skupina čtyř mužů sestupuje po schodišti a na lehkých nosítkách nese mrtvého zabaleného do bílého plátna, pokrytého květy. Zastavují se až u vody a spouštějí jeho tělo tak, aby řeka na posledy obmyla jeho nohy. Poblíž stojí ve vodě nejbližší příbuzný zemřelého a se sepjatýma rukama se loučí. Pak následuje krátký obřad za účasti kněze, vyvolávání jmen některých bohů a — hořící hranice. Zbylý popel a ohořelé zbytky mrtvoly se pak navždy spojí s veletokem matky Indie. Průvodce dodává prozaicky: „Spálení se zúčastňuje mužská část rodiny, trvá tři a půl hodiny a stojí 90 rupií.“

K povinnostem každého poutníka patří dále vykonat pouť po určené cestě a naučit se všechny chrámy, ať iž to jsou svatyně, jako např. Višnunathův chrám se sochou posvátného býka, jehož věž je celá pokrytá pláty z ryzího zlata, aneb jen miniaturní svatyňky, které nepřesahují svou velikostí slepičí kukaň. K modlitbám a zpěvům patří různé oběti a květiny. Květy vyjadřují touhu být dobrý a krásný jako ta květina.

Vracíme se proti proudu řeky a vystupujeme na jeden z ghátů. Stoupáme po přeplněném schodišti a dostáváme se do úseku cesty, jenž je hustě lemován řadou sedících starých a těžce ne-

mocných lidí, převážně mrzáků. Čela mnohých jsou pomalována různými barevnami, podle toho, co vyznávají. Do nastavených dlaní neb misek žebrajíci tu a tam padne mince, hrst rýže nebo čočky. Je až zarážející, kolik bídý, beznaděje i lidského utrpení se směšná na těchto několika čtverečních kilometrech.

Ctenář jistě promine autorovi, že líčil doposud tyto dojmy jen jako turista. Nitro věřícího člověka však s tímto bezdějným lidským tázáním a hledáním huboce cítí. Jaký je to obrovský a zoufalý pokus dopátrat se dobra, pravdy či spásy — vlastní silou. A to si nedovedeme ještě ani představit, co množi z nich podstoupí za utrpení během cesty. Je známo, že se vzdávají všech požitků a radovánek, nemýjí se a nestříhají si vlasy a nehty, propichují si jazyk, spí na trně nebo na hřebících, cestu absolvují po kolenu nebo padáním na tuď apod. Tolik oběti vynakládá „pohan“ na cestě za spásou. Není to hodno soucitu i úcty? Neměli bychom dojít k poznatku, že mnohý takový pohan, usilující ve své prostotě a upřímnosti takto o spásu své duše, stojí morálně mnohem výše, než vlažný moderní křesťan? A co je vlastně pohanství? Není to jen účast na vnějších obřadech, klanění se modlám, přirodním zjevům a symbolům plodnosti. Je to v zásadě přípsání Božské cti komukoli či čemukoliv jinému než Bohu. A v tomto případě a srovnáni je i náš život velmi často modlárský.

Pokusime-li se vniknout do myšlení a způsobu chápání života hinduisty, objevíme nezbytně zákon karmanu a učení o převívlobání (samsaru). Indický člověk je přesvědčen, že nežije svůj život jednou, ale nespočetněkrát. Znovu a znova se rodi a umírá. Pokud právě žije teď, žije život, který je důsledkem předchozího a ten příští bude zase přesným důsledkem činů života současného. Jen ten, kdo se přinášením oběti a účasti na poutích, odříkáním či meditací zdokonalí, ten se dostane z koloběhu převívlobání, zlepší svůj osud. Také ten, kdo se zaví svých hřichů v toku Gangy aneb, kdo připadně zemře na posvátné cestě neb na ghátech, ten získává příslib lepšího převívlobení či dokonce ukončení koloběhu života. To je naděje všech, kteří se doberhlí na gháty. Nepodaří-li se jim dočkat se smrti zde, pak velice touží po tom, aby aspoň jejich popel byl jednou vložen do svaté řeky. Zajišťuje to syn a to bud osobně, než prostřednictvím poutníka. Šťastný ten, který má tak spolehlivého syna.

Nás průvodce po Benáresu byl velmi vzdělaný muž a poskytl nám množství informací o svém náboženství. [V jižním Benáresu je sídlo Hindu University, největší v Indii.] Pochopili jsme, že existují jisté rozdíly mezi myšlenkami Véd, Upanišad a dalších posvátných knih hinduismu a mezi národním lidovým hinduismem.

To však nikoho neudivuje, neboť hinduismus dovoluje různé výklady.

Ojiciální výklad teorie karmanova zákona je nekompromisní. „Karman je neodvratitelný, neúprosný osud, jemuž neuniknés. Je to zákon spravedlnosti, jenž rozhodne o tvé další existenci. Vymanit se z otáčejícího se kola karmanu je nesmysl. ZáZNAM tvých činů nemůže čas vymazat a smrt vyhodlit. Prominutí hřichů neexistuje, každý čin se k tobě vrátí. Narodil ses jako chudák, potkal totéž neštěstí, más zlého muže, je zničená tvorec ūroda? To vše je karma. Stalo se ti tak právem a muselo se tak stát. Jen trpělivě nes svůj úděl. Snad příště, až se znova narodíš, snad ti bude lip.“

Karmanův zákon popírá, neuznává a vyřazuje svobodnou vůli. Vesmír a vše, co se děje, je určeno kosmickým principem osudu, jež nelze žádným způsobem ovlivnit.

Skutečnost, že není žádnej naděje pro člověka, mrazí a děsí. Jak bezútěšné, strašné a ničivé démonské je toto učení. S vděčností beru do ruku Boží slovo a chválím svého Boha za to, že mne a naše země ušetřil hrůzy této bezperspektivní filosofie, nekonečného stěhování od býdy k bídě, zbavující člověka hodnotného životního smyslu a radosti ze života.

Myšlenky o svazku přičin a důsledků zaměstnávaly filosofy a theology odedávna. Moderní věda nepopírá, že je člověk do jisté míry determinován, konstelován silami v určitém zjistitelném smyslu (společnost, rodina, dědičnost), ale v podstatě je v jeho mocí to překonat nebo se poddat.

Bible, Boží slovo, mluví o zákonu hřachu (Řím. 7:23), a o zákonu setby a žně (Gal. 6:7, 8). Co rozseješ, člověče, to sklidíš. Jeden každý pro nepravost svou umře (Jerem. 31:30). Hřich vás najde vás. Příčina a důsledek. Mnohý z čtenářů namítne, že tyto výroky jsou obdobné s karmanem. Opravdu se zdá, jako by zde byla jistá příbuznost, ale v oné podobnosti je nebezpečí zásadního omylu. Však posuďte sami. Karman je neodvratitelný, nezměnitelný a nemilosrdný. Nedává žádnou naději a končí konstatováním hříšnosti a spravedlivé odplaty. Bible však ve své zvěsti spolu se zprávou, že člověk zhřešil, dává naději. „Nebo odpala za hřich je smrt, ale milost Boží je život věčný v Kristu Ježíši Pánu našem“ (Řím. 6:7, 8). Bůh musí odsoudit tvůj hřich a vykonat spravedlnost, ale činí to na tvém zástupci. To je radostná zvěst evangelia. Mluví o pomocí sháry, spasení přichází s nebes v Kristu Ježíši. Je mimo zásluhy člověka.

Boží syn přichází navzdory všem děmonským silám přemoci zákon hřachu a smrti svou dokonalou oběti. Platí za nás svou krví. Přetřhává všechna pouta hřachu, staré přirozenosti, povahy i dědičnosti. Skrze jeho dílo a moc Ducha sv. se již zde na zemi rodí nový, svobodný člověk, nové stvoření. Proti tomuto Božskému dílu nemá moc ani žákon karmanu.

Ještě stručně k otázce biblického předzřízení, předmětu, který způsobil množství sporů a nesprávných učení. Jeden z výkladu tzv. „predestinace“ uvádí, že Bůh některé lidi předzřídil ke spásce, jiné k zahynutí. Tento názor pak vede ke známým výrokům jako: „Já nemohu věřit, já nejsem k tomu vyvolen.“ Tento výklad je naprosto nesprávný. Bůh nabízí milost, chce, aby všichni lidé spaseni byli a ke známosti pravdy a přišli (I Tim 2:4), aby každý, kdo věří

v Něho, nezahynul, ale měl život věčný (Jan 3:15). Všechny vyzývá a nikoho nezabavuje svobodné volby a odpovědnost.

Z uvedeného vyplývá, že člověk nemusí rezignovaně přijmout svůj osud, nemusí se dát vládat svými vášněmi, tápat a zoufat. Člověk přichází na svět s právem volit a rozhodnout se.

Učení karmanu je falešné, vede ke stagnaci a zmrazení života, brání pokroku a radosti, dýchá beznaději a smrti. Je mu cizí pravé milosrdenství a skutečná láska.

Nás dnešní dialog s hinduismem končíme konstatováním: evangelium vysoce převyšuje všechna náboženství. Je zářící pochodní, jež zapaluje srdce vírou, láskou a nadějí, získává člověka pro následování „předivného“ Boha a Spasitele Ježiše Krista. -šek-

Na pomoc slúžiacim bratom

Využitie starých ročníkov CESTOU ŽIVOTEM

Chcete mať jasný a stručný výklad celej Biblie? Máte ho možno vo svojich knihovničkách na tých menej nápadných miestach a možno i na svojich povaľiach. Je obsiahnutý v našom dennom čítanom CESTOU ŽIVOTEM, ktoré vychádza už hodne rokov. Obsahuje výklady mnohých miest Písma a vzali sme z neho už raz požehnanie. No jeden raz je málo – tieto jasné a stručné výklady treba usporiadat do takej formy, aby bolo možné vždy nájsť výklad toho verša, ktorý potrebujeme.

Robíme to nasledovne: Starý ročník CESTOU ŽIVOTEM rozdelíme na jednotlivé lístky. Lístky ukladáme do radu za sebou podľa poradia biblických kníh, kapitol a veršov. Tým získam usporiadanie výkladov jednotlivých veršov tak, že príslušný výklad nájdeme veľmi ľahko. Lístky ukladáme do krabice kartičkovým spôsobom.

Ale: Každý lístok má dve strany – v poslednom čase českú a slovenskú. Preto z každého ročníka získam ešte jedno ďalšie vyhotovenie a ukladám lístky – z jedného podľa slovenských strán do jednej krabice a z druhého podľa českých strán do druhej krabice. Tak mám slovenskú i českú pokladnicu výkladu Písma.

Doporučujem: Urobte si to. Získajte každý ročník CESTOU ŽIVOTEM dvojmo, rozpojte lístky a poukladajte podľa poradia biblických kníh, kapitol a veršov. Použitie je veľmi pohotové.

Samozrejme možno predpokladať, že medzi najhorlivejších čitateľov tejto rubriky budú patrť – naše sestry. Sestry môžu veľmi pomôcť mladým slúžiacim bratom. Vo svojom voľnom čase upratuje jednotlivé ročníky CESTOU ŽIVOTEM týmto spôsobom a podarujte tým, ktorí to využijú v službe Božiem Slovom. Tým im veľmi pomôžete a dobre ich vyzbrojíte.

Nakoniec – využime tieto naše dobré možnosti. Sú to biblické výklady stručné, jasné a nie cudzie.

-ik

● Môžeš se modlit za všechno? Za požehnání z knihy, kterou právě čteš; za cestu života, kterou sis vybral; za to, co děláš ve volném čase; za všechna svá přátelství, za každou minutu svého života? Jestli se za něco nemôžeš modlit, pak je to hřích a tvé srdce není v souladu s Boží vůlí.

12. hodina – 3:11-16

Pavol tu nadvázuje na predošlé verše. Ešte nedosiahol to, čo prv spomenul a čo chce a môže dosiahnuť.

Verš 11. „...ak by som len nejak došiel ku vzkrieseniu mŕtvyh.“

Aby som bol medzi vzkriesenými v prvom vzkriesení. Pavol myslí na prvé vzkriesenie. Nie že by pochyboval, ale túži po nám.

Verš 12. „Nie že by som už bol dosiahol alebo že by som už bol dokonalý, ale sa žením, ak by som len aj mohol uchvátiť, k čomu som aj uchvátený Kristom Ježišom.“

Nie že by som už bol absolútne dokonalý. Niektorí ľudia mali náhlady, že veriaci človek je už absolútne dokonalý. Pre týchto piše tieto verše až po 16. Sú niektorí ľudia, ktorí tvrdia, že oni už sú dokonali, a to tvrdí človek potiaľ, kym nečlupne do hriechu ako žaba do blata.

Význam slov „...ale sa žením, ak by som len aj mohol uchvátiť (to), k čomu som aj uchvátený Kristom Ježišom“ je: Pán Ježiš má uchvátil, vychvátil z tej širokej cesty, mi daroval spasenie, vykúpenie, nový život, zmierenie a aby som bol účastný toho horného – nebeského povolania. Aby som uchvátil to, k čomu – za akým účelom – som uchvátený. Aby som dosiahol to, k čomu má Pán vychvátil, k čomu som aj povolaný. Som uchvátený Pánom z niečoho a pre niečo.

Pri dieťati očakávame rast a to až do dokonalosti postavy, akú má mať. Neteší nás to, ak je stále dieťaťom. Ak má aj údy a zmysly, no je to len dieťa. A čo v duchovnom ohľade? Ako sme vyrástli? Či sme už vyrástli v tú mieru, do akej máme dorásť? Žením sa za tým, aby som uchvátil to, k čomu má Pán uchvátiť? Ja porozumievam – nielen z čoho má vychvátil, ale aj k čomu má uchvátil. Za tým chvátam, k čomu som uchvátený. Rozumieme tomu? Mali by sme. Pavol ale hovorí: Ja nemyslím a ani to o sebe netvrdím, že už som toto uchvátil, že už som dokonalý, že by som už bol vyrástol v tú mieru veku Kristovho.

U nás na dveriach je samá značka. Čiarky sú v rôznych výškach. Pri jednej je napísané: 1. 1. 60. Pri vyšej 1. 1. 61 atď. Náš chlapec sa stále meria a chváli sa, ako narastol od minulého roku. Takto by sme sa mali meria. Merať nás rast a porovnávať ho s tou mierou, ktorá je nám určená, k čomu sme uchvátení Kristom. Pán má pre nás vysoký ciel, určil pre nás vysokú postavu. Snáď i vyššiu, ako si viem predstaviť a akú by som si prial! A nariast do tej postavy, to vyžaduje sväte snaženie.

Verš 13. „Bratia, ja nemyslím o sebe, že by som už uchvátil.“ To, k čomu som uchvátený, som ešte neuchvátil. Medzi nimi tam vo Filipách niektorí si mysleli, že už to majú.

Verš 14. „Ale jedno robím: na to, čo je za mnou, zabúdajúc a po tom, čo je predo mnou, sa vystierajúc žením sa za cieľom k víťaznému, k odmene horného povolania Božieho v Kristu Ježišovi.“

Ja bežim o závod. Taký sa nesmie a nemôže, lebo nemá čas, obzerať za seba. Nepozerá, koľko kolečiek už prebehol, ale koľko ešte má prebehnúť.

To je jedno robím. Mnohí veriaci ľudia ani to jedno nerobia. Žalmista hovorí: Jedno si žiadom (Ž 27:4). Nie ako dieťa v záhrade – aj ten kvietok chce, aj ten a zrazu tretí atď. Nech o každom z nás platí: Ja som muž činu – žena činu.

Máme zabúdať i na zlé veci i na dobré. Čo mi to prospeje, ked' si spomeniem, že som mal včera dobrý obed? Ja potrebujem dnes jest. I v duchovnom ohľade tak – nie len spominajme: Ej, ale voľákedy toto bolo a takto bolo a dobre sme sa mali. Nie tak! „Nepovedz: Ako je to, že predošlé dni boli lepšie, ako sú tieto? Lebo by si sa nepýtal na to z mудrosti“ (Kz 7:10). Ľudia dnes sú takí istí i satan je ten istý.

Pavol doporučuje zabúdať. Všetci, ktorí nezabúdajú, vychádzajú z tých okolnosti, ktoré boli vtedy, a nie aké sú teraz. Ľudia podobného myšlenia nerastú. Preto, že

si želajú znova nereálnosť. Boh to tak ale nechce. On nikdy neprispôsobí okolnosti nám. My osobne nie sme rozhodujúci v dejinách Cirkvi. Nevychádzajme z okolnosti, ktoré nie sú a ktoré sa nevrátia. Reálne získavajme z toho, čo je. Takí sa neobhliadajú dozadu, ale za ženú za tým, čo je vpred. Pavol často spominal svoje obrátenie na ceste do Damašku, ale ani raz nespomenal, že by sa chcel k tomu vrátiť, hoci obrátenie je vždy pekné. Chce mať viac ako vtedy. Boh chce, aby sme sa radovali v súčasných okolnostiach. To musí byť na nás vidieť. Život veriaceho človeka nie je niečo vybájeného, naučeného. To je realita. To musí byť vidieť, ako na tvári Majižisovej, keď prišiel z hory Sinai. Byl Pánov – to je krásne. On sa nemení, no nám sa chce predstaviť ešte krajší, akého Ho ešte nepoznáme.

„A kňaz si obleče svoje ľanové rúcho i svoje ľanové nohavice si obleče na svoje telo a vezme preč popol, keď už oheň strávil zápalnú obet na oltári a zloží ho vedľa oltára. Potom si vyzleče svoje rúcho a obleče si iné rúcho a vynesie popol von za tábor na čisté miesto“ (3M 6:10-11).

Popol – to je niečo, čo kedysi horelo, bolo užitočné a dávalo hrejivé teplo. To bolo ale dávno. Teraz je to už len vec nepotrebná a škodlivá, ak sa neodstráni, lebo zabranuje ďalšiemu horeniu. Tak je to i s našimi spomienkami na zašlé veci – i ked' dobré. Ako je potrebné odstrániť popol a vyniesť ho von, aby bola možné obetovať, tak je škodlivé žiť i v spomienkach na niečo dobré v minulosti, lebo to halí rast. Čistý muž vynáša popol. Robme tak aj my!

Ja som ešte neuchvátil to, k čomu mám povinnosť a určenie prísť, tak sa za tým žením.

Verš 15. „Tak tedy všetci, ktorí sme dokonalí, takto zmýšľajme. A jestli o niečom ináč zmýšľate, i to vám Boh zjaví.“

Tak zmýšľame my, dokonalí (dospeli). Poznal som istého brata, na ktorého mi iný brat nažaloval. Ten brat, na ktorého mi bolo nažalované, sa na mňa nahneval. Nikdy sa so mnou nechcel stretnúť. Tak i zomrel. Nevedel zabudnúť na tie veci, ktoré boli za ním.

Často sa nám zdá. Ukrividili mi, – Na to treba zabudnúť. A na to zabudnúť – to je milosť. Mali by sme byť ako hus alebo kačica – tá ak je vo vode a vyjde z nej, nezostane mokrá. Len sa pootiasa a už aj je suchá. Má na sebe vrstvu tuku, po ktorej voda stečie. I my majme na sebe vrstvu milosti Božej, aby, ak nám i ukrividili, sme sa len otriasli a boli suchí. Ako si hus tukom pretiera a mastí povrch svojho tela, tak i my prijímame do seba i na seba milosť Božiu, ktorá nám je daná k dispozícii v neobmedzenom množstve.

To sú reality života. Tak aj vy, dospelí, zmýšľajte!

13. hodina – 3:17–21:

V tomto oddiele vystupujú dve triedy ľudí.

Verš 17. „Buďte mojimi spolunapodobňovateľmi, bratia, a pozorujte tých, ktorí tak chodia, ako máte príklad na nás.“

Pavol tu vyzýva k spoločnému napodobňovaniu čiže nasledovaniu Pána, no taktiež i seba dáva za príklad. Príklady tiahnu. Tiež platí: Lepší dobrý príklad, ako dlhý výklad. Napodobovanie výžaduje vzor a napodobovateľa. Byť vzorom hodným napodobovania nie je ľahko. Začíname od seba, aby sme mohli byť dobrým príkladom. To nie je ľahké. Ľahkú pozíciu majú rodičia, ktorí sú či už vedome, alebo nevedome, príkladom svojim deťom. Tak i v Cirkvi. „Nech nikto nepohída svoju mladosťou, ale bud' príkladom verejných v slove, obcovanií, v láske, v duchu, vo vieri, mrvnej čistote“ (1Tm 4:12). Treba byť príkladom nielen v slove, ale aj v obcovanií, v láske, v duchu, vo vieri, mrvnej čistote. Najvyšší kňaz (2M 28:33-34) mal na podpolku svojho rúcha striedavo jablko a zvonček. To je obrazom správneho svedectva veriaceho človeka. Ten má svedčiť slovom a byť v slove príkladný (zvonček), no má mať aj ovocie – skutky, život (jablko).

Povážte, že Pavol sa nebál toto hovoriť. Tak piše i Korinčanom (1K 4:16; 11:1). Nebál sa preto, lebo on bol nasledovník, napodobovateľ Kristov. On vedel, že ide priamo, rovno, lebo sa držal Krista. On bežal tak, aby uchvátil. Snažil sa vyzískať čím viac z Krista, aby Ho, víťazaceho, vo svojom živote realizoval. To sa mu i po-

darilo, preto sa neboji vyzývať Korinčanov, Filipánov a tiež všetkých nás k nasledovaniu.

Buďte všetci spolu mojimi spolunasledovníkmi, spolunapodobovateľmi, a nie len mojimi, ale pozorujte aj druhých, ktorí tak chodia a ktorí majú príklad na nás. Býť príkladom, to nie je prednosťou iba veľkých Božích mužov, ale je to prednosťou každého kresťana. Ak ľa nemajú v čom dobrom napodobňovať, tak je to s tebou veľmi biedne. Taký je nadovšetko pol'utovania hodný.

Napodobňovať sa dá niečo konkrétné. „Napadobňujte mňa“, lebo ja napodobňujem Krista. Nám má na tom záležať, čo je vidno na nás. Nám záleží na tom, a najmä ženám, aby boli upravené, v poriadku, aby vzbudzovali pozornosť. Tak i kresťan má mať záujem na tom, aby mal niečo kladné, čo by mohli druhí kresťania napodobňovať. Dávajme si pozor na slová, na reči. Raz, ešte som bol celkom mladý, navštívili sme s jedným starším bratom istú rodinu. Len ľale, ľale, už sme toho mali plné uši. My sme im prišli povedať zo Slova Božieho, no nemohli sme sa dostať k slovu. Po čase som ju oslovil: „Sestro, my sme vám prišli niečo povedať zo Slova Božieho, tak chvíľu počúvajte.“ Ona sa zahanbila a zmíkla. My nebud'me takí, ako tá sestra, lebo v tom by sme neboli dobrým príkladom.

I obrátenie apoštola Pavla bolo príkladné. On bol ruhač, protivník, ale keď ho Pán zastavil, obrátil sa cele, o 180 stupňov. I v tomto sa nehanbí hovoriť – nasleduje mňa.

Castejšie niekto hovorí: Ja som taký slabý, na mňa sa nepozerajte... Nemá to tak byť. Fajčiar napríklad nemôže povedať: Nasledujte ma! Načo máme robiť také veci, v ktorých nechceme, aby nás nasledovali? Pavol apoštol sa takým veciam vyhýbal a ani ich nemal. On smelo hovorí: „Napadobňujte mňa...“

Je dobré, že je vždy viac príkladných ako nepríkladných v Kristovej Cirkvi. Je hodne tých, ktorí tak žijú, že môžu byť nasledovaní. Nie každý má všetky vlastnosti dobré, ale nasledujte ich v tom dobrom. Tej istej rastline sa v rôznych záhradách rôzne darí. Tak je to i s dobrými vlastnosťami v záhradách sŕdc.

Ked' niekto mnoho rozpráva, toho nenasledujte. Nech nie je tvorich slov mnoho, pretože má „dar jazyka“. Nech sú tvoje slová vhodné, príležitostné atď.

Verš 18. „Lebo mnohí tak chodia, o ktorých som vám často hovoril a teraz i pláčuc hovorím, že sú nepriateľmi križa Kristovho.“

Pavol varoval so slzami v očiach pred nepriateľmi križa Kristovho. Bol tu dvojaký druh nepriateľov križa Kristovho. Jedni (v. 2), ktorí hovorili, že najprv sa človek musí stať Židom a až potom kresťanom. Tí boli zo Židov. Prečo boli nepriateľmi križa Kristovho? Na Kristovom križi bola prejavená najväčšia láska voči ľuďom. Tam sa vyriešila vec zmierenia človeka s Bohom, vec ospravedlnenia bez skutkov, skrzes vieri. Pre nás križ známená obecenstvo s Bohom i s bratmi a sestrami. A tí spomínaní v druhom verši chceli veriacich o toto prípraviť. Tí druhí – to boli pohanskí Gréci, ktorí milovali seba. Prinášali do zboru voľnú morálku,

Verš 14. „...ktorých koniec je zahynutie, ktorých bohom je bricho a sláva v ich hanebnosti, ktorí myslia na zemskej veci.“

Tí mali zmyselné žiadosti. Ich koniec je sice zahynutie, ale dovtedy môžu urobiť mnoho zla. Tvrídili: Hlavný je duch. Čo tam po tele; na tom predsa nezáleží. To boli nepriatelia križa Kristovho, nepriatelia vykúpenia. Boli nepriateľmi križa Kristovho v tom zmysle, že svoje telá nechceli nechať ukrižovať. Nerobili to, čo je napsané v Ga 6:14. V tomto smere Pavol dával sám seba za príklad. Títo ľudia nenávideli Kristov križ, lebo nechceli zomrieť telesným žiadostiam. Stáli o zemskej veci. Preto boli veľmi nebezpeční. Takých sa vystrihajte. To nie sú bratia, sestry, vykúpení ľudia. Zanášali tieto veci do kresťanstva. Nedajte sa poškvŕniť ich učením. Ich vecí sú zemskej, porušiteľné. Ale:

Verš 20. „Lebo naše občianstvo je v nebesiach, odkiaľ i Spasiteľa očakávame, Pána Ježiša Krista.“

To je oproti predošlému. Tamtí si zakladali na rímskom občianstve. Pavol apoštol tu ale píše o občianstve nebeskom. My sme občania nebeski, tam je naša matrika, nás občiansky preukaz. Sme si toho vedomi?

Istý brat rozprával, že bol i s dvoma ďalšími bratmi v Poľsku. Mimo iného si všimali i ceny tovarov. Niektoré ceny boli vyššie ako u nás, niektoré nižšie. Tamojši občania sa bud' radovali, že sú ceny nižšie, alebo zasa boli smutní, že sú ceny vyššie. Tito naši traja turisti chodili medzi nimi, no ani prvá skutočnosť ich nenaplňovala radosťou, ani druhá smútkom. Vedeli, že sú občania Československa, že skoro pôjdu domov a že aj tak si so sebou nič nezoberú. I my sme na tejto zemi v cudzine, sme občania nebies. Čoskoro pôjdeme domov, preto nedajme sa ovplyvňovať ničím zemským. Ani, ak máme dostatok, k pozemskej radosti a požitkárstvu, ani, ak máme nedostatok, k smútku. Nad tým všetkým sa prenesme. Domov si i tak nič zemské nezoberieme.

Verš 21. „...který premení telo nášho poníženia, aby bolo súpodobným telu jeho slávy podľa pôsobenia, ktorým si môže aj podriadiť všetky veci.“

On premení telo nášho poníženia. Ono je teraz ponížené slabosťami, chorobami, starobou. Je to ponížené telo, niet pomoci. Speje k smrti. Tu nič nepomôže. Keby sme mali nádej len v tomto živote, kde panuje strach, sklamanie, neistota, tak sme ľudia naozaj biedni. Potom majú naozaj pravdu ti v 19. verši. Ale my vieme, že máme občianstvo v nebesiach. Máme živý, reálny, večne platný kontakt s nebesami. Tam je náš Otec, naša nádej, všetko. Náš Pán pride, aby dokončil to, čo začal a i teraz činí. Tam Mu budeme podobní v sláve. Dielo spasenia sa tým dovrší. Ľovek je stvorený podľa obrazu Božieho tiež v trojici: duch, duša, telo. Duch a duša už sú spasené, vyslobodené. Na vyslobodenie čaká už iba naše telo. A to sa stane premenením tela na telo podobné telu slávy Pána Ježiša.

Krásnu budúcnosť máme pred sebou. Nedajme sa zvádzat nepriateľmi križa Kristovho!

4. KAPITOLA

14. hodina – 4:1–9.

Toto je pokračovanie veršov 3:17, 20–21. To znamená: naše občianstvo je v nebesiach, a tedy tak so chovajme, ako nebeskí občania, tak žime.

Verš 1. „A tak, moji milovaní bratia, po ktorých tak veľmi túžim, moja radosť a moja koruna, tak stojte v Pánovi, milovaní.“

Najprv si všimnime, ako Pavol oslovia Filipánov. V 1:1 ich oslovia: svätí. Tu: „milovaní bratia... moja radosť, moja koruna“. Vy ste moji milovaní bratia. Božia rodina sa miluje. Pavol po nich túžil, a ako túžil, to poznáme z jeho prvých slov. Milujeme sa i my nezistnou bratskou láskou? Dajme si záležať na týchto dvoch veciach:

1. Aby som ja nebola prekážkou tomu, že by som mohol osloviť svojho brata v Pánu: milovaný brat (sestra).

2. Aby som nebola prekážkou toho, aby mňa mohol osloviť niekto: milovaný brat.

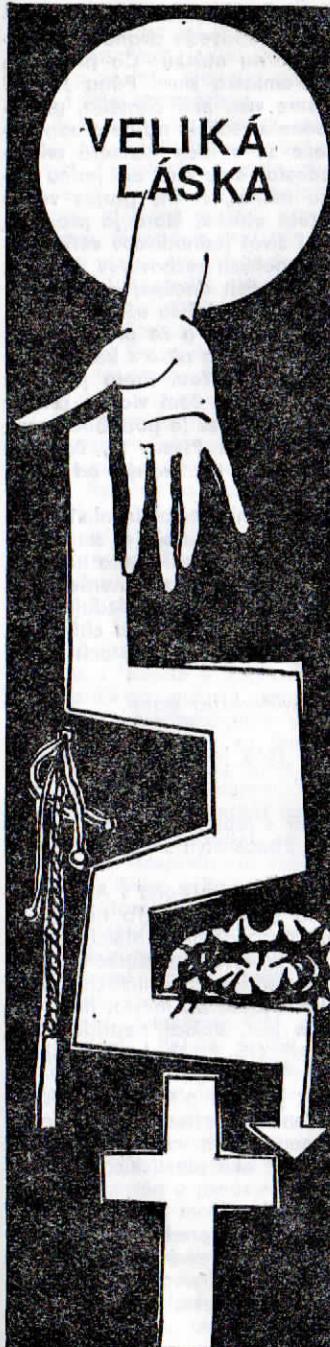
Moja radosť. Ľudia majú radosť z dobre vykonanej a úspešnej práce. A práve takoto prácou Pavlovou boli Filipánia. Vedľa v celej epištole ani raz nechádzame, že by im Pavol ako celku niečo vyčítal. A táto radosť je pre Pavla stálu radosťou, ktorá nekončí. Snažme sa i my.

1. hľadať radosť na takto spôsob, t. j. privádzať duše k Pánovi a

2. byť radosťou a nie zármutkom tým, ktorí nás k Pánu priviedli a ktorí sa o nás starajú po duchovnej stránke.

Moja koruna. Korunu bolo možno získať za víťazstvo v pretekoch, v zápasе. Tá svedčila o víťaznom behu alebo víťaznom zápase toho, kto ju mal. A Pavol sa chváli Filipánmi ako takoto korunou, ktorú dosiahol ako odmenu za víťazný boj. Slovo „koruna“ v originále znamená i veniec. Pavol nazýva Filipánov svoju korunu – vencom. To má i krásny obrazný význam. Predstavme si Pavla pred súdnou stolicou Kristovou, kde budeme raz všetci veriaci, majúci podiel na prvom vzkriesení. Tam bude Pán odmeňovať svojich verných. Pavol tam bude stať radostný a okolo neho kruh tých, ktorých priviedol na zemi k Pánu. Oni budú tvoriť okolo neho veniec – jeho korunu. To je ten veniec, tá koruna neporušiteľná, ktorá má večnú cenu. Tá koruna bude naveky svedčiť o práci tohto ľadu a jeho boji na tejto zemi. A čo my? Túžime mať takúto zvláštnu korunu?

-ik

Ó

Pane,

Ty jsi hoden věčné chvály
za tu nejvyšší lásku,
za věčnou lásku,
kterou nelze pochopit.

Tvoje lásku
neskončila u překážek,
nezakopla o problémy,
nepřestala v těžkostech,
šla dál, šla ještě výš.

Mlčela na rány hůlkami,
potichu zůstala k plívnutí do tváře,
nezhořkla při strašném posměchu,
nebránila se trnové koruně,
ani pláště z šarlatu,
neodmitla těžký, přetěžký kříž.
Tělo už sláblo, klesalo
pod tíži hrozného břemene,
břemene mých hřichů.

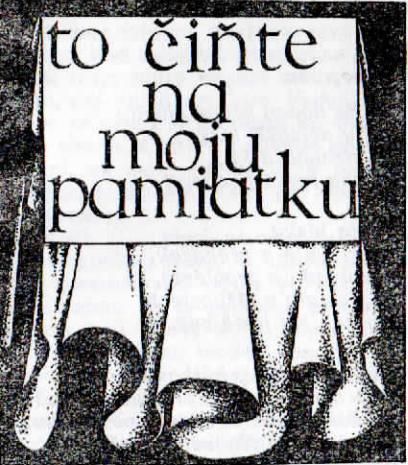
Láska však nekončí,
jde dál, jde ještě výš.
Už stojí na kopci,
už úpí bolestí přibitých údů,
už nemůže snést váhu vlastního těla,
už visí, visí přibitá.

Sedmkrát zavolá,
sedmkrát připomene lásku,
naposled pohlédne na svět,
naposled zvýší svůj hlas,
naposled vykřikne:
Dokonáno jest!

Ó Pane, Tvoje lásku
nezakopla o problémy,
neskončila při mučení,
nepřestala ani ve smrti.
Šla dál, šla ještě výš.

Ten triumfální třetí den,
to bylo vítězství nad hřichem.
Tam's porazil satana,
tam's přemohl zlo.
Teď měs moc odpustiti hřichy,
teď smířuješ člověka s velikým Bohem,
Bohem svatoslí, slávy a čistoty,
s Bohem lásky a věčného milování.
Ó, co je větší,
než Tvoje lásku k hříšnému člověku?

-pvg

to čiňte na moju pamiatku

(Pokračovanie)

OLTÁR A JEDLO

„Máme oltár, z ktorého jesť nemajú práva tí, ktorí svätoslúžia stánu.“

Židom 13:10

„Oltár bol z dreva, tri lakte výšky... A vravel mi: Toto je stôl, ktorý stojí pred Hosподinom.“

Ezechiel 41:22

Obidva verše, prvý z NZ a druhý zo SZ, spojujú oltár s jedlom, resp. so stolom. V Izraelovi bolo jedlo v úzkom vzťahu k obeti a tým aj k obecenstvu s Bohom. Dokumentujeme si to na niektorých príkladoch.

Pri stretnute Melchisedechu, kráľa Sálema a kňaza Boha najvyššieho s Abramom, vyniesol Melchisedech k tomuto stretnutiu chlieb a víno (1M 14:18). To nebol len „symbol“ obecenstva, oni chlieb jedli a víno pili „pred Hospodinom“. Melchisedech pri tejto príležitosti požehnal Abrama a ten mu zase dal desiatok zo všetkého.

Ked' Saul hľadal Samuela, aby sa dozvedel niečo o stratených osliciach svojho otca, stretol dievčatá. Tie mu medzi iným povedali: „Ako vojdete do mesta, hned' ho najdete, prv ako vyjde na výšinu jesť, lebo ľud nebude jesť, dokiaľ nepríde, lebo on požehná bitnej obeti a len potom budú jesť pozvaní“ (1S 9:13). Jedlo spojené s bitiou obetou.

Ani jedna veľká udalosť v Izraelovi sa neobíšla bez jedla a pitia pred Hospodinom. Česanie ovocia, žatva, strihanie oviec, ale i vojenské pochody. Každé jedlo bolo sprevádzané modlitbou, pri čom modlitba neznamenala len vďaku či prosbu, ale hlavne vzývanie. Obef a jej jedenie bolo možno označiť ako plastickú predstavu modlitby v tele a kvei.

Oltár bol miestom pre stretnávanie človeka s Bohom. Boli pri tom Jemu donášané obete. Ale ten istý oltár bol tiež „stolom“, na ktorom bolo jedlo pred Bohom, z ktorého jedli kňazi i obetujúci. Ved' v 3M 21:6 čítame: „Sväti budú svojmu Bohu a nepoškvŕnia meno svojho Boha, lebo obetujú ohňové obete Hospodinove, chlieb svojho Boha...“ Oltár zápalných obetí bol nazvaný „stôl Boží“ a opačne stôl predkladaných chlebov sa nazýval oltár (vid' Mal 1:7, 1:12). Toho istého slovesa „araqa“ sa po-

Minule sme pod záhlavím tohto článku uverejnili odpoveď dvanásť bratov a sestier na otázku: Čo pre Teba znamená Pamiatka smrti Pána Ježiša? Súčasne sme vás, mili čitatelia, požiadali o písennú reakciu na tieto odpovede, pretože sú v nich niektoré zvláštosti. Nedostali sme však ani jednu pripomienku, námet, či iný prejav vášho zájmu o túto otázku, ktorá je pre zborový život i život jednotlivcov veľmi aktuálna. Z mnohých rozhovorov vyplýva, že vzťah verejiacich dnešnej doby k Pamiatke smrti Pána Ježiša už nie je taký, ako bol v minulosti a že pre mnohých je lámanie chleba a pitie z kalicha iba formálou záležitosťou. Preto je treba otvorené hovoriť, v čom vidíme príčiny tohto stavu, ale tiež je potrebné znova postaviť do svetla Pisma to, čo bolo cirkvi Pána Ježiša tak drahým od samého začiatku.

Začnime teda na počiatku, kde Pán Ježiš ustanobil Pamiatku svojej smrti, priblížme si dobové pozadie tejto udalosti, vzíme sa do poznania generácie, ku ktorej Pán Ježiš hovoril a sledujme vývin Pamiatky v prvom storočí cirkevi tak, ako je nám zachytený v listoch Novej zmluvy.

užívalo pre pristrojenie stolu a tiež pre pripravenie obeti na zápalnom oltári. Z tohto pre nás vyplýva veľmi dôležité poznanie Božieho vzťahu s človekom. **Boh i človek majú podiel na tej istej obeti!** Krv pre Boha, mäso, chlieb, víno pre človeka. Boh je tedy účastníkom jedla. Spoločne je so svojimi ctiteľmi. Je tým vytvorená jednota. A prečo je táto jednota, aký má cieľ? **Božia prirodzenosť prechádza do tých, ktorí majú s Ním obecenstvo.**

Zamyslime sa teraz z tohto pohľadu na verše, ktoré Pavol napísal veriacim v Korinte: „Vidie Izraela podľa tela! Či tí, ktorí jedia obeti, nie sú účastníkmi oltára? Čo tedy hovoríme? Že azda obetované modlám je niečo? Alebo že modla je niečo? Ale že to, čo pohania zabijajúc obetujú, obetujú démonom a nie Bohu. A nechcel by som, aby ste vy boli účastníkmi démonov. Nemôžete piť kalich Pánov i kalich démonov. Nemôžete mať účasť na stole Pánovom i na stole démonov“ (1K 10:18–21). Z týchto veršov vyplývajú dve pravdy:

- a) tí, ktorí jedia obeti, sú účastníkmi oltára,
- b) tí, ktorí obetujú modlám, sú účastníkmi démonov.

V oboch prípadoch „účastník“ vchádza do obecenstva s tým, komu je obetované. To nie je len púhy obrad, ale nadviazané kontaktu s božstvom. Pohan obetuje modle, ale démonska moc ho zachvacuje. Podobne ten, kto obetuje na Božom oltári, alebo má účasť na „stole Pánovom“, je v oblasti pôsobenia Božej moci.

V starozákonnej dobe – a to nielen v Palestíne – malo spoločné jedlo ešte ďalší význam, ako stretnutie s Bohom. Spoločné jedlo spájalo ľudí ako pribudznych. Upevňovalo a obnovovalo jednotu. Tí, ktorí nejedia spoločne sú si navzájom cudzí. Medzi Arabmi bol každý človek, ktorého stretli v pústi, prirodzeným nepriateľom. Ak však s ním zjedol aspoň kúsok potravy, potom sa nemusel báť. Potom bola „sol medzi nimi“. Už si nesmeli vzájomne ubližiť, ale museli si vzájomne pomáhať a chrániť jeden druhého ako brata. (Vid' napr. Gn 26:28–31!) Tento zväzok jednoty trval len pre určitú dobu, musel sa preto obnovovať (v niektorých prípadoch trvalo piateľstvo len po dobu, v ktorej bola potrava v žalúdku).

Ked' Semita jedol sám, neprivolával boha, aby s ním mal účasť „na stole“. Ak však jedla celá skupina ako jednota, potom musel prísť i boh. U Izraelitov táto jednota s Bohom a spolustolujúcimi, ktorá sa tvorí a upevňuje u spoločného jedla, bola príčinou prísnnej uzavorenosti stolujúcich pred tým, ktorí k stolu nepatriali. U rabínov predpokladom prijatia k spoločnému stolu bolo vyznávanie spoločných zásad. Preto nejedli so Samaritánmi, s pohanmi a inými, ktorí zachovávali odlišné zásady. „Ľudia čistej mysi by v Jeruzaleme nezasadli k jedlu, pokiaľ by nevedeli, kto sú ich spolustolovníci.“ Motívom tu nebola ani tak domýšľavosť ako snaha nenechať jedlo poklesnúť na púhe jedenie a pitie.

Nesmieme zabúdať na to, že kedykoľvek Izraelita si „zasadol k jedlu“, mal dobroručiť Hospadinovi, svojmu Bohu (5M 8:10). Toto dobroručenie bolo vyslovením túžby po Božej prítomnosti, vzývaním o Jeho účasť na spoločnom jedle. Len svojou prítomnosťou Hospadin môže posvätiť spoločný stôl. Behom jedla bolo týchto dobroručení niekoľko. Niektoré vyslovoval každý sám a pre seba. To bolo predovšetkým nad pohárom vína, ktorý účastníci jedla pili ešte pred hlavným jedlom (v predsiene). Potom, ked' hostia prešli do jedálne, dobroručil hostiteľ za všetkých stolujúcich za chlieb, ktorý bol na stole ako hlavné jedlo. Z chleba lámal a všetkým podával. Sám začal jesť prvý. Tiež pri prvom kalichu (čiasťi) dobroručil hostiteľ za všetkých Hospadinovi. Behom jedla sa niekoľkrát umývali ruky (všetko sa jedlo rukami) a po poslednom mytí obvykle najvzácnejší host dobroručil za jedlo. Potom bol podaný záverečný pohár vína, sprevádzaný v poradí už štvrtým dobroručením.

V dobe pred príchodom Pána Ježiša na túto zem bývalo zvykom, zvlášť medzi farizejmi, že sa schádzali malé skupinky piateľov k spoločnému jedlu, ktoré malo predovšetkým náboženský charakter a bolo súčasťou zbožného života. Toto stolovanie bývalo obvykle v predsobotný večer. Nazývalo sa „kiddus“ a konalo sa v súkromých domoch.

Židovské hostiny boli sprevádzané radostnou náladou. A to platilo o Orienti všeobecne, že pri jedle je radostná nálada, lebo tu stretnávajú svojho boha.

A ešte jednu poznámku si tu musíme uviesť, aby sme lepšie pochopili zmysel niektorých biblických výrazov. Zo štúdií zvykov palestinských národov sa dozvedáme,

že v niektorých náboženstvách bola zakotvená táto myšlienka: človek jedením mäsa a pitím krvi prijíma do seba prirozenosť iného živého tvora, alebo jeho život. Do akej mieri bola táto myšlienka rozšírena u Izraelitov nám nie je známe. Všimnime si však slov Pána Ježiša židom:

„Ja som ten živý chlieb, ktorý zostúpil z neba. Keby niekto jedol z tohto chleba, bude žiť na veky. A chlieb, ktorý ja dám, je moje telo, ktoré ja dám za život sveta ... Ak nebudeste jesť tela Syna človeka a piť jeho krvi, nemáte v sebe života. Kto je moje telo a pije moju krv, má večný život...“ (J 6:51–54). Židia boli veľmi prekvapení týmto slovami a nerozumeli im: „Ako môžeme jesť jeho telo?“ Preto Pán Ježiš to objasňuje: „...ako ja žijem skrze Otca, tak i ten, kto mná je, bude žiť skrze mňa“ (v. 57). Pán Ježiš žil v trvalom obecenstve s Bohom. Preto mohol povedať, že jeho slová a skutky sú Božími slovami a činnimi. Keď budeme stále Duchom spojení s naším Pánom, potom „jeme Jeho telo a pijeme Jeho krv“, zostávame v Nom a Jeho život pôsobí v našom praktickom živote. Nejedná sa v týchto veršoch tedy o lámanie chleba a pitie z kalicha pri Pamiatke Jeho smrti.

Tým sme si poukázali do dobové pozadie v Izraeli pred tým, ako Pán Ježiš ustanovil Pamiatku svojej smrti. Budúce by sme si chceli priblížiť provokresťanskú prax pri slávnení Pamiatky a vysvetliť pojmy: lámanie chleba, Večera Pánova, hody ľasky. Budeme však očakávať na Vaše dopisy.

-jos

(Vysvetlujúci autorov doslov k pripominkám)

Nebylo v úmyslu uverejnenými články mého seriálu zabíhat do historie o Adamovi. Články jsou omezeny na dvě velké události dějin Božího lidu: na rozchod Noémovy rodiny se starým světem zaniklým potopou a na rozchod izraelského lidu s Egyptem. Někteří čtenáři však měli připomínky právě z hlediska Adamovy historie. To je v připominkách **nový** prvek, o němž v seriálu není nic napsáno. Takto je vzbuzován dojem, že jsou tu nesmiřitelné rozpory mezi tím, co je uverejněno v seriálu, a tím, co obsahuji připomínky. Tento dojem by tu zůstal a vůbec by neposloužil čtenářům, kdyby především autor seriálu nezaujal stanovisko k onomu novému prvku, jež obsahuje připomínky.

Bible výslovne neříká, že od Adama k narození Kristovu mělo uplynout právě 4000 let, a rovněž ne, že se tím vyjadřuje stáří lidstva vůbec. Jestliže bibličtí chronologové dospěli k r. 4004 př. Kr., nemohli to učinit tak složitým způsobem, aby nikdo z nás nerozuměl, jak k tomu dospěli. Babylonské zajetí učinilo konec biblickým letopočtům, takže je třeba jasně říci, co je třeba dělat dále v tomto směru. I k otázce času v Bibli je třeba přistupovat citlivě. Byl to přece Bůh, kdo řekl: „Budete světla na nebeské obloze..., aby byla na znamení časů i dnů a let“. Proto není možno časy, obsažené v dějinách Božího lidu, vylučovat z Božího Slova. Bůh stvořil běh naší země, našeho měsíce i ostatních oběžnic tak přesně, že je možno astronomicky vypočítat, kdy se něco stalo, jestliže v roce, kdy se to stalo, došlo např. k zatmění slunce nebo měsíce anebo k nápadné konstelaci jiných oběžnic, a bylo-li zaznameňano např. na klínopisných tabulkách, že k tomu došlo v roce, kdy se stala určitá historická událosť. Tako bylo astronomicky vypočítáno, že ve válce asyrského krále Salmanassara s koalicí nepřátele zvítězil tento král v r. 854 v bitvě u Karkaru. Tento rok je přesný, protože astronomové nemají zájem, aby něco upravovali kvůli historikům. K oné koalici patřil izraelský král Achab, jenž v oné válce zahynul. Když k r. 854 připočítáme dobu vlád od počátku vlády Šalomounovy až k Achabově smrti, dostaneme 970 jakožto rok onoho počátku. Ale když k témuž počátku připočítáme součet roků vlád všech judských kráľov až k babylonskému zajetí r. 586/5 př. Kr., měli bychom dostat rovněž 970, neboť o kolik je doba 585 př. Kr. kratší než doba 854 př. Kr., je přece právě o tolik delší doba vlád judských kráľov k babylonskému zajetí, než je

doba izraelských kráľov k Achabově smrti. A přece tu dostaneme 1015 jako rok začátku Šalomounovy vlády. Když odečteme 4 roky a dostaneme r. 1011 jako rok začátku stavby chrámu a k tomu připočteme 480 let, uplynulých od vyjíti Izraele z Egypta (1K 6:1), dostaneme r. 1491. El-Amarské tabulky svědčí o tom, že r. 1447 je přesnejší. Jak tedy vysvetlit rozdíl 44 let? Přebírá ho jeden od druhého již nejméně 100 let!

Asi před 100 lety nebyla ještě známa přesnost roku 854 a nebral se také ohled na to, že je rozdíl mezi **uplynulou** dobou všech vlád a součtem roků, jaké se uvádějí pro každou jednotlivou vládu. Kolik bylo těchto vlád, tolik roků je třeba odečít od onoho součtu, neboť by se rok smrti krále a nástupu nového krále počítal **dvakrát**, Když tedy odečteme 21 let a zůstane nám ještě 994, tedy ještě rozdíl 24 let, je to dáné tím, že jeden, dva nebo tři judští králové nepřesně uvedli počet roků své vlády, podobně jako to dělali někteří králové v Egyptě. Když např. syn pomáhal svému otci ve vládě, započítal si později tato léta do své vlády, takže se určitý počet let započítal **dvakrát**. Nadělal-li např. králi Manasses, až měl zbožného otce, až neuveritelně mnoho zla před Hospodinem (viz 2Kr 21:22–11!!!), nemůžeme se divit, že jednal špatně, když si kázel napsat, že vládl 55 let, až nejspíše nevládl tak dlouho, jak to plyne z onoho rozdílu 24 let. Bible nezamlčuje žádnou špatnost kráľů. A není ničím prokázáno, že seznam kráľů má mezery.

Jako v našem překladě Bible, protože je to překlad z původního hebrejského znění, tak i ve všech takových překladech na celém světě, je zcela **jasné** napsáno, že pobyt Izraele v Egyptě trval 430 let (2M 12:40). Kdo mění kterékoli původní znění biblického textu, činí to **svévolně**. Učinili to i samaritánští kněží. Po rozchodu se Židy v 5. stol. př. Kr. měli svůj chrám a pořídili si 5 knih Mojžíšových (Pentateuch), kde napsali, že doba 430 let se vztahuje na pobyt Izraelu v Egyptě i na předchozí pobyt v Kanánu. Je jasné, že není možno svévolně změněným biblickým textem vysvětlovat původní znění Bible. Proto i výraz „zákon povstalý po 430 letech“ („gegonós“ Gal 3:17) je označením, který zákon měl apoštol na mysli, a ne určením, že je to doba od Abrahama ke konci pobytu Izraele v Egyptě. A samostatný záznam, informující, že Abrahamovi bylo 75 let, když odešel z Cháranu (1M 12:4), není možno mít za opravu záznamu, že když se narodil, bylo jeho otcí 70 let (1M 11:26). Něco napsat a hned to opravit s rozdílem až 60 let, to by byl podivný biblický záznam. Něco jiného je oprava s rozdílem 2 let při narození Arfaxada (1M 5:32; 7:6; 11:10), neboť rušivě zasáhla potopa. Nikde není napsáno, že Abraham odešel z Charánu až po smrti svého otce. Po této smrti Bůh učinil Abrahama osadníkem („metákisen“ Sk 7:2–5). Odejít z Cháranu a přestěhovat se do Kanánu, to mohl na svých nohou. Ale tam, kde neměl ani stopu země, se nemohl sám učinit osadníkem. Musel prosit o kousek místa pro hrob zemřelé Sáry. Při této příležitosti se však ukázalo, že Bůh změnil postoj místních obyvatelů k Abrahamovi, takže se mohl stát osadníkem (1M 23:1–12; 24:1). A to se stalo vskutku až po smrti Táre.

Celkem tedy vychází, že od Adama k narození Kristovu uplynulo 4115 let. A lépe to odpovídá časové přiměřenosti než r. 4004 př. Kr. Neboť Bůh dával dějinám svého lidu velké postavy v posledním údobí tisíciletí a ne v prvním. Adam, Noé, Abraham, David a Ježíš Kristus byli lidstvu dány vždy před koncem tisíciletí. Tato časová soumrěnosť vytváří znamení daných časů, znamení, které bychom měli umět posoudit, aby se nemusela na nás vztahovat Kristova výta, že to neumíme (Mt 16:3).

Připomínky zcela jiného druhu říkají, že se nedá ani biblicky ani vědecky prokázat, že doba od Adama až k nám – uplynulých 6090 let – svědčí o stáří lidstva, takže se dříve či později každý z nás bude muset rozloučit s touto teorií o stáří lidstva vůbec. S tím je nutno souhlasit. Nemí však možno souhlasit s **umělým** vytvářením mezer v biblických letopisech. Je to zcela marná snaha takto pomoci Bibli, aby se nedostala do rozporu s vědeckým názorem o stáří lidstva. Bůh si se svým SLOVEM pomůže sám. Židé na celém světě, totiž ti z nich, kteří neprestali věřit v Boha a v hebrejskou Bibli, dospívají dnes k náhledu, jež např. takto tlumočí Jos. Bor v Židovské ročence (Praha 1973):

„Bůh stvořil šestého dne Geneze (6. věku Stvoření) muže a ženu podle svého obrazu (v podobě své obrazotvornosti). Nemají ještě jméno. Za potratu jim slouží plodiny, jak se nalézají v přírodě ničím ještě nespoutané a nikým nešlechtěné. Sed-

mého dne Bůh odpočívá (1M 1:26–31; 2:–2). „Potom se dává znovu do práce.“ (V místě, kde Hospodin nesvlažoval zemi deštem, a kde nebylo člověka, jenž by ji vzdělával), „štípil (osázel) rajskou zahradu, zvláštní kraj na zemi, kde již neroste nic divoce. Všechno je tam slechtěno. Do takového prostředí usadil nového muže, „Člověka“ (Adama). Je stvořen k podobě Boha Hospodina, má již jméno „Adam“ a zcela jiný úkol než muž věku předchozího. Hospodin chce v něm mít zdatného pomocníka, aby dokázal slechtěnou přírodu chránit a dále pěstovat. Také původní muž a žena mají duši. Ale člověku z ráje se Božím dechem dostalo navíc toho, co umožňuje všechno kolem rozpoznávat a odlišovat názvem. Jen s ním a s jeho potomky Bůh hovoří otcovsky a oni jeho slova chápou. Dost dálvodu, aby biblický text kvalifikoval adamovský druh lidstva za rod „synů Božích“ (1M 2:7.15.19.20; 5:1–2; 6:2). „První adamovský pár si (svévolně) přisvojí rozeznávání dobrá a zla. Proto Bůh vyžene tento pár z ráje do světa nešlechetného, aby tam dokázali, co dovedou. Nepřestávají být rodem „synů Božích“; je jím i vyhnanec Kain, potulující se mezi původně pozemským lidem, z něhož si vybírá ženu, a přináší mu zárodek civilizace, ač byl bratrovrah. Z Evy se tedy nerodili první pozemští lidé; je pramatkou člověčího rodu adamovského. Původnímu lidstvu je pod nejpřísnějším trestem zakázáno zabít Kaina“ (1M 3:22–24; 4:13–17).

Že Adam je prvním člověkem vůbec, je tedy jenom **navyklou** teorii, na které ani v nejmenším nezáleží naše spasení. Je třeba se této teorie vzdát jako teorie o ne-souvislostech či mezerách biblických letopisů. Ap. Pavel sice napsal, že „první člověk Adam je učiněn v duši živou a poslední Adam v ducha obžívajícího“ (1K 15:45–49), ale tato souvislost naznačuje, že jako Adam není prvním člověkem vůbec, tak není posledním člověkem Ježíš Kristus. Bůh stvořil Adama jako prvního člověka **svého druhu**, aby ho postavil v čelo **dějin** svého lidu, a Ježíši Kristu se dal ze svého Ducha narodit, aby dovršil dějiny lidu podle Staré smlouvy a ustavil Bohu vykoupený lid podle Nové smlouvy (Mt 26:28; J 19:30). Jsou to nejdéleší, nejzajímavější a nejdůležitější dějiny na této zemi, takže nemohou být bez letopisů a letopočtů. Že Bible není historickou vědou, nýbrž říká lidem, co potřebují vědět k svému spasení, to je každému jasné. Avšak letopočet není historickou vědou a cesta spasení má přece také svá fakta a své dějiny. Historie nedomítá letopočty, které zachycují prostí lidé. Přijímá je k své orientaci. Bez nich by často šla naslepo!

V Bible jsou i rodokmeny s mezerami, protože rodokmen zachycuje jen vývoj rodu. A tento vývoj je vidět, i když rodokmen má mezery. Když je však rodokmen **nositellem** letopočtů, kvalitativně se mění v **letopis**. Takový letopis jen vypadá jako rodokmen. A musí být bez mezer, aby nebyla zmařena správná orientace. Nám tu jde hlavně o dva letopisy, a to v 1M 5 a v 1M 11:10–26. I kdybychom v četných rodokmenech Bible objevili sto mezer, ani jednu mezeru bychom tím neprokázali v uvedených letopisech, v nichž přímo je třeba objevit mezeru a takřka prstem na ní ukázat. Ze Lukáš uvádí v evangeliu rodokmen, v němž se mezi jménem Arfaxad a Sále objevuje Kainan (L 3:35–36), to je **vsuvka** Septuaginty. Proto nic nedokazuje proti svědectví dvou pisatelů – 1M 11:12 a 1Par 1:18 – neboť i Pán Ježíš poukazuje na to, že svědectví dvou lidí je **pravé** (J 8:17). Lukáš byl evangelistou, a ne rodopiscem. Psal řecky, takže použil prostě rodokmenového textu z řeckého překladu Starého zákona, jak jej v 3. a 2. stol. př. Kr. pořídilo v Alexandrii asi 70 učenců Židů (odtud LXX – septuaginta), kteří pro svou domněle vysokou učenost si dovolili **svévolně** měnit původní hebrejský text Bible. Provedli několik rodopisních i letopisních změn a skoro k nepoznání přeložili text malých proroků. Vedoucí židovští znalci Pisma sv. v Jeruzalémě proto Septuagintu rázně odmítli.

Theorie, že **letopisy** po Adamovi mají mezery, není takto o nic opřena. Proto se ještě zachraňuje různým pochybováním o možnostech či nemožnostech, jež prý se zřetellem k vývoji lidstva po potopě plynou z údaje, že k ní došlo až okolo r. 2456. Není prý totiž možné, že Sem, Arfaxad, Sále a Heber, nositelé dozvívající dlouhověkosti, žili ještě za Abrahama. Neboť by o nich prý musela být zmínka v ličení Abrahamova života. Jaká zmínka? Co o nich víme, stačí. A nežili přece v Kanánu jako Abraham, kdo se věk 175 let zdál již dosti vysoký. Dále prý není možné, že by se od r. 2459 rozmnělo lidstvo tak rychle a rozrůzněně, že vznikly různé rasy apod. Tyto „nemožnosti“ přenesme klidně do oblasti všech možností Boha Hospodina. Neboť

když byla jeho vůle, aby se tedy lidé v hojnosti množili, a to **rozrůzněním** (1M 9:7 podle hebr. textu!), jistě věděl, jak má svou vůli uplatnit. Víme, že z Noemových synů: Séma – povstali Semité, z Cháma – Hamité a z Jáfeta – Jafetité (neboli Indoevropéni) – tedy čeleď bílé rasy. Nikde nemáme v Pismě dokladu, že by z těchto Noemových synů musely nutně povstat i rasy jiné. (Pokusy v tomto směru, zejména názor o vzniku „barevných“ z Cháma naráží na značné obtíže a prakticky se nedá vůbec zdůvodnit!) Lze tedy připouštět i takovou domněnkou, že dějiny „adamovského lidu“ jsou lokalizovány pouze do oblasti přední Asie (též Středním východem zvané) a že i biblická potopa zachvátila celý tento „okrsek zemský“ adamovského lidu, v němž všecko živé, kromě Noemovy rodiny a zvířat v korábu, zahynulo, ale nikoliv celý – tehdy pisatélům bible zcela neznámý svět s jeho přírodou a lidstvem jiných ras. Otázka rozmnění samotné bílé rasy a opětovného zalidnění tohoto „okrsku zemského“ po potopě za 300 let by rovněž nemusela být při příznivých populačních podmírkách tak nepochopitelným problémem, což lze při dvanácti generacích docela snadno vypočítat.

Theorie těžce umírájí, ale přesto umřou. Teorie o letopisních mezераch po Adamovi se mi jeví jako necitlivá vůči Božímu Slovu, protože si dělá z Adama „posunovací loutku“. Když totiž vědá řekne, že lidstvo je staré 10 tisíc let, posune Adama o 4 tisíce dálko do minulosti. Řekne-li 12 tisíc let, tedy posune Adama o dva tisíce let dálko. Když se opraví a zjistí, že lidstvo, jaké je dnes, má stáří 9 tisíc let, tedy Adam opět „postoupí“ o 3 tisíce nazpět bliže k nám. Takhle přece není možno zacházet s Adamem. Je opatřen určitým a jasným letopočtem, takže je to dějinná biblická postava, daná v celo dějin Božího lidu, Adam tedy zůstává pevně stát na svém časovém rozmezí, ať věda cokoli zjistí o staré lidstva vůbec. **Nepřetržitá a dlouhá letopisná i rodokmenová mezera je mezi prvním člověkem vůbec a mezi prvním Božím člověkem Adamem.** O délce této mezery Bible nic neříká. Věda má tu volný rozum i volné ruce, aby nám řekla něco o délce této mezery. – Vyznávejme s Davidem: „V tobě, Hospodine, skládám naději... Moje časy jsou ve tvých rukou“ (Ž 31:15–16). V rukou Jeho byly i časy praotců. -jho.

šťastnival, což si vyprošujeme i pro sebe. Podíváme-li se na to zblízka, vlastně jen naši sobeckou modlitbu rozšířujeme touto přímluvou na lidi, kteří jsou nám blízcí.

O krok pokročíme dál, svěřujeme-li Bohu lidi, kteří mají nějaké trápení a kterým bychom chtěli alespoň takto pomoc. Do této přímluvy bývá zahrnuta i modlitba za vlastu, za sloužící bratry – za naše sbory, za naši vlast.

Konečně jsou lidé, kteří se vědomě odvracejí od sobecké modlitby a kladou důraz na přímluvu i za vzdálené a neznámé lidi. Znám lidi, kteří se denně modlí za několik desítek, ba dokonce za stahy lidí, jejichž jména si napsali

na listinu. Taková ranní modlitba vyžaduje mnoho času — v určitých případech i přes dvě hodiny, což znamená, že je nutno velmi časně vstávat. Vím, že právě tento druh přímluvy za lidi, kteří nám nejsou blízci, se stal pro ony modlitebníky velkým požehnáním a odvedl je úplně od vlastních starostí. A přece bych je nechtěl nikomu předepsat jako „recept“ a prohlásit za téměř samospasitelný způsob. Neboť jakmile se stane přímluva „prostředkem k vlastnímu posvěcení“ nebo záslužným dilem, není už přímluvou a listina se jménem připomíná „Tibetské modlitební mlýny“. Vždyt záleží na duchu přímluvy, ne na „technice“.

„Puntičkářům“ přímluvy, kteří si vychítají, že se dnes nebo tento týden zapomněli přimluvit za určitého člověka, připomenu výrok J. Ch. Blumhardtta (otce), jehož modlitby tisícům pomohly: „Ve své zvláštní modlitbě pro sebe vymenovávám málodky jednotlivosti. Odvolávám se na to, že Pán všechno ví, co bych Mu v přímluvné modlitbě mohl připomínat a prosím Ho proto jen o to, aby i naddle pamatoval na všechny, kteří jsou zapsáni v Jeho knize. Proč by to nemělo stačit? Musím být přeopatrý, abych Spasitele nesnížil. Taková přímluvná modlitba může však mít účinek na každého, kdo se vmyslí třeba i z dálky do této přímluvy.“

Další důvod, který nás může zdržovat od přímluvy, je třeba myšlenka: „K čemu vlastně přímluvná modlitba může sloužit? Bůh přece sám ví, co má dělat a budu-li se do toho plést, byla by to leda opovážlivost“. To je jistě moudrá úvaha. Avšak Bůh nás stále znovu vybízí k přímluvě, je tedy přímluva zvláštním způsobem zahrnutá do Jeho vůle. Emil Brunner říká: „Protože se modlim, udělá Bůh něco, co by jinak neučinil. To je nejodvážnější — opravdu pohoršlivá myšlenka. A přece... Bůh to má rád, když na Něho modlitbu útočíš. Vždyt potom vidíš: teď mi ti lidé věří, že je mám rád, že mé srdce je dost velké, abych každého z nich znal... teď mi věří, že mohou se mnou spolupracovat, téměř přímo v mé dílně, mně po boku“.

Pravou přímluvou dostaneme zcela nový poměr jak k Bohu, tak k bližním. Vůči Bohu nejsme jen bezmocné děti, které se na Něm stále znovu něčeho domáhají, které Mu nedají nikdy pokoj a neumí Mu nikdy plně důvěřovat. Ale jsme právě takové děti, kterým dovoluje, aby s Ním pracovaly v Jeho dílně. Předkládáme Mu své starosti o jiné lidi a prosíme o Jeho radu a pomoc. My pak naproti tomu se naučíme divat se na lidi z Boží perspektivy a jím rozumět. Starosti pak, díváme-li se na ně z tohoto nového hlediska, už nevypadají tak zlé: naše dítě, nás přítel musí trpět, ale Bůh ho nechá tímto uzrávat, sám ho při tom drží pevně za ruku, a proto nás sentimentální soucit se stává zbytečným. U jiného člověka najednou spatříme nebezpečí, které bychom jinak nebyli vůbec viděli, a které ani on sám nepozoroval. Nyní pochopíme, že nás Bůh posílá, abychom ho upozornili a pomohli mu postavit nebezpečí správnou výhybkou.

Neseme-li člověka na přímluvných modlitbách, nemusíme mít o něj ani strach ani se na něho nerozhněváme, neboť víme, že ho má Bůh v práci a my smíme při tom dělat pomocníky. Jsme asi v podobném postavení jako ošetřovatelka, která pracuje pod vedením nejdokonalejšího chirurga. Má k němu neomezenou důvěru, ale ví, že záleží na tom, aby jeho pokyny přesně prováděla. Tato ošetřovatelka si dá velký pozor, aby nedoporučila léky podle svých názorů a nejednala na vlastní pěst. Nemůže udělat nic lepšího, než pozorně naslouchat a svědomitě poslouchat. Sleduje však nemoc vlastníma očima a sděluje svému velitelovi všechno, co mu může prospět, aby mohl dát nové pokyny. Sestra je zadpovědná především za nemocné ve svém sále. Vídí-li však cizího člověka, kterému by její představený mohl pomoci, samozřejmě mu o něm poví. Tímto příkladem si můžeme ujasnit poměr přímluvce k Bohu a k bližnímu.

Ještě však nejsme u konce. V okamžiku, kdy sestra nastoupí službu u chirurga, dává mu k dispozici všechny své síly. Tu se může stát, že jí svěří zvlášť namáhavou, ba životu nebezpečnou službu. Při ošetřování, ke kterému jí vybízí, se může nakazit. Možná, že bude muset podniknout i dlouhou, nebezpečnou cestu. Tak se může stát i přímluva „nebezpečnou“. Neboť když se přímlouva „nebezpečnou“.

Neboť když se přímlouva „nebezpečnou“.

kých zkušeností. On sám poslal svého jednorozenceho Syna do strašného utrpení, když ho tento Syn prosil za lidi.

Přímluva je nejvěčnější, nejstřízlivější postoj, který můžeme zaujmout k člověku. Přímluva za přítele nás osvobozuje od naší sentimentality, za nepřítele od naší nenávisti. Přímluva tvoří pravou

lásku. Je však také postojem, kdy neustále počítáme s Boží zázračnou pomocí, ba, když Mu děkujeme dříve, než se záchrana stane zjevným i jiným. I když Bůh konkrétně vyslovenou prosbu nespí tak, jak jsme si představovali, vime, že nás vždy slyší, žijeme-li podle Jeho Slova!

připr. D. Z.

Pohled kupředu

Můj Pán žije!
On v hrobě nezůstal!
Slavně jako vítěz vstal
a v lodce mého žiti pluje.
On řídí loďku k cíli,
ukazuje vytoužený břeh.
Jak krásné je být jednou z těch
jež vyhližuje příští Jeho chvíli.
Když unaven hlavu kloníš,
Pán ti říká: — Pohled výš!
Mně všechno svěř, kupředu hled a věř!
Teď s námi pluje,
lodku kormidluje
náš drahý Pán Ježíš.

Nad oblaka, mnohem výš,
duše moje pohližíš...
Tam, kde místo tmy je jas.
Již se bliží Páně čas!
Na oblacích nebeských
nás Pán přijde vzít svých.
Ač na zemi duše díš,
každým dnem jsi Pánu blíž.

R. Pokorná

- Pán nás nemůže použít k získávání duši ani jako potrubí svého požehnání, je-li v našem srdci duch hořkosti, neochoty nebo nelásky.
- Smrt není slepý otvor, ale tunel; a já vím, že až umru, uvidím okamžitě svého Pána.

Svedectvo brata Uhrinčaťa

27. apríla 1976 dožil sa 80 rokov brat Daniel Uhrinčať zo Žemberovce v levickom okrese. Pri tomto životnom jubileu vďačne vydáva svedectvo o Božom pôsobení vo svojom živote a v mestach svojho prebývania.

„Teším sa, že ma bratia požiadali, aby som im niečo povedal o mojom obrátení k Pánu Ježišovi a o začiatkoch zboru v Žemberovciach.

Bolo to predívne Božie riadenie. Ako sedemnásťročný som bol vyzatý k vojsku a upadol som do zajatia v ruskej krajine. A tam istý človek chodil na návštěvu do nemocnice, v ktorej som pracoval. Keď prišiel, vždy si sadol a čítal akúsi knížku. Ja som mu raz povedal: „A čo to čítaš? — veda je to biblia!“ A on sa ma pýtal: „Poznáš bibliu?“ „Áno, ja bibliu poznám“ — odvetil som. „A si veriaci človek?“ Ja som si myšľel, že som a preto som mu aj tak odpovedal. A on mi hned dal otázku: „Keď si ty veriaci človek, prečo tak nendážite žiješ?“ Lebo poznal môj život, že bol taký, ako neobrátených ľudí. Ja mu hovorím: „Áno, ja som veriaci človek a hľadám už dávno evanjelikov a nemôžem ich nájsť.“ On mi

na to hovorí: „A nechcel by si íst do zhromaždenia veriacich ľudí?“ „Prečo nie“, odpovedal som. Tak sme si určili deň, kedy príde pre mňa a v ten deň sme išli spolu. Počul som tam svedectvá o Pánu Ježišovi. Ja som tomu veľmi nerozumel, ale ma prekvapila ich neobyčajná láska, ktorú prejavovali navzájom voči sebe i ku mne. A tá ma potom tiahla, že som túžil po obecenstve s nimi a chodil do tohto zhromaždenia. Tam som sa potom stretol aj s viacerými krajanmi, ktorí boli tak ako ja začiatí a chodili tiež do zhromaždenia.

Zo zájatia som sa vrátil v roku 1918 – veľmi prebudený, ale ešte neznovuzrodený. Doma som sa snažil hned svedčiť o Pánu Ježišovi a tiež aj o to, aby sme sa niektorí, Duchom Božím prebudení a túžaci, zhromažďovali k Božiemu Slovu tak, ako tam v Rusku.

Zakrátka na to som odišiel ako vojak do Kutnej Hory. Veľmi som túžil po obecenstve s veriacimi ľuďmi. Tam som našiel veľmi úprimných veriacich ľudí z Jednoty českobratskej a chodil som do ich zhromaždení. Až tu v ich strede som sa cele odovzdal Pánu Ježišovi a stal som sa Božím dietatom. Bolo to v roku 1919.

Z Kutnej Hory som prišiel do Bratislavu, kde som hned hľadal Boží ľud. Tu som naviazal obecenstvo s bratmi a sestrami z „bratského hnutia“, s ktorými som sa duchovne natrvalo spojil. Ti mi potom zoznámili s bratom Michalom Sadloňom, ktorý v tom čase býval v Banskej Bystrici.

Po mojom návrate do Žemberovce utvoril sa tu malý kresťanský zbor z niekoľkých obrátených ľudí (v roku 1919). Vtedy sme boli aj pokrstení. V našom okolí nebolo ani počut o znovuzrodených veriacich ľuďoch. Brat Sadloň sa nás však ujal skutočne otcovský. Z Banskej Bystrice nás navštěvoval a prinášal nám duchovný pokrm, ktorý sme tak veľmi potrebovali. Boli to slabé začiatky a boli sme medzi ľuďmi ako biele vrany. Mnohí prejavovali voči nám nepriateľstvo. Napríklad, keď mne zomrel syn, bránil nám všeomožne pochovať ho na cintoríne, ktorý bol vtedy cirkevný. Ale Pán nám pomohol aj vtedy a pomáha nám dodnes.

Radijeme sa, že sa dobrový Boh v Pánu Ježišovi sklonil vo svojej láske i ku mne. A my všetci tu sme veľmi šťastní, že sme mohli poznáť a priať Božieho Syna, Pána Ježiša Krista ako nášho Spasiteľa a že tu môžeme o ňom vydávať svedectvo a nasledovať Ho až doteraz. Bud jemu za to čest i chvála!“ pripr. -hu

Profesor JÓZEF PROWER – „hudebník z Boží milosti“, vysoko vzdelený človek, vynikající cizojazyčný prekladatel, človek nesmírné pile, ale nade všecko tichý a pokorný Boží služebník se srdcem dítete plným lásky k Pánu a lidem – nám už více na této zemi svými dary neposlouží.

Priamo od psacího stolu své pracovny po nedělních službách v Bielsku a v Sosnovci – uprostřed horlivé práce pro Pána – v noci na 12. července t. r. byl povolen do své nebeské vlasti ve věku 59 let.

Rodák z Vidně, vynikající student gymnázia a katovického konservatoře, žák slavného profesora Flesche v Londýne – prožívá v Anglii své obrázení. Jako polský legioniér se vráti v r. 1946 do Bielska-Bialé a vedle své umělecké a pedagogické činnosti na hudebním institutu a v jazykové škole se cele zapojuje svým uměním a jazykovými znalostmi do díla Páně v Polsku. Jeho láska k Božímu ľudu ho však vede k širší práci bez rozdielu denomináčních i státních hranic...

Často jsme ho viděli na našich požehnaných sborových dnech v Ostravě a při křtech na Těrlicku, svým srdcem a svými odbornými znalostmi se podílel s velkou radostí na připravách našeho nového zpěváku na Nivách.

Rozlúčení s bratrem Prowerom dne 15. 7. t. r. v Bielsku-Bialé bylo nádhernou manifestáciou úcty a lásky nejen polských věřících, ale i široké veřejnosti. Žáci se s ním rozlúčili jeho oblíbenými Bachovými melodiemi, bratři z našich i jiných sborů slovy díků a naděje Božího ľudu ve shledání u Pána a za nás pěvecký sbor z Těrlicka mimo jiné na závěr i naši českou písni „Bud' vše tvá“ na melodii K. M. Webera.

Nádherný hlas jeho houslí, vúni jeho čisté duše, září jeho lásky ve výdy radostné a úsměvné tváři, teplo jeho tak pohostinné domácnosti, jeho neúnavnou kazatelskou, prekladatelskou a publikační práci – to všecko ztrácejí nejen naši drazí v Polsku, ale i my všichni u nás ...

„Prowerovy skrzypce“ se odmlčely, ale ne Józef Prower s hudbou své kresťanskej lásky v našich srdcích a vzpominkách.

-r-

V júni tohto roku odišiel k Pánu brat JÁN JERGA z Nitry. Dožil sa krásneho veku – 90 rokov. Dve tretiny svojho života patril Pánovi. Evanjelium mu priniesol spoluwojak z prvej svetovej vojny, brat Štefko z Batizoviec. Spoločne prežili útrapu vojny a po návrate domov pracovali v Božom diele. Brat Jerga vo svojom dome vo Veľkej pri Poprade prenechal miestnosť pre zhromaždenie. Takisto neskôr v Poprade. Tento dar pre zvestovanie Božieho Slova prinieslo ovocie, viac rodin prijalo Pána Ježiša ako svojho Spasiteľa. Pestovali živé obecenstvo v prikľadnom nažívaní. Jeseň a večer svojho života trávil brat Jerga v Nitre. Miloval veriacich a rádoval sa z Božieho diela. V zhromaždení nechýbal, až keď ho telesná slabosť zdržala doma. Aj tu až do konca čítaval svoju najobľúbenejsiu knihu – Bibliu. Ďakujeme Bohu za takýchto priekopníkov Božieho diela medzi ľuďmi.

-dž

Dňa 20. 8. t. r. Pán Ježiš povola k sebe milú sestru ALŽBETU ZAŤKOVÚ vo veku 67 rokov. Už vo svojej mladosti prijala Pána Ježiša ako svojho Spasiteľa, ktorého potom verne nasledovala až do svojej smrti. Bola vždy hotová k službe, po dlhé roky obstarávala potrebné veci pre schádzanie sa zboru. Slúžila tiež starým a bezmocným občanom Martina a mohla im ukázať tiež na cestu do večnosti. Pri pohrebe, ktorého sa zúčastnilo mnoho veriacich i priateľov, si mnohí na túto jej ochotnú službu spomenuli. Plné ocenenie jej služby vezme u Pána.

-vk

Spominame na milého brata Pavla Bobáka, ktorý nás opustil dňa 22. júna 1976 a tak zamenil svoje dočasné bývanie za lepsie so svojím Pánom a Spasiteľom Ježišom Kristom v Božom kráľovstve.

Brat Bobák miloval svojho Pána z celého svojho srdca a od roku 1922, v ktorom v Noho uveril ako 19-ročný mladik, Mu slúžil plných 54 rokov. Keby sme mali spomenúť začiatky bratovho nového života v Lučatine, okres Banská Bystrica, kde žil v rodovom dome so svojou veriacou matkou-vdovou, museli by sme doznať, že to boli začiatky, ktoré mocne pôsobili na jeho roztúženú dušu; do ich domácnosti, kde bolo zároveň zhromaždenie, prichádzali občas bratia: Siracký, Györi, Sadloň a neskôr bratia Žarnovický starší, Pavlovič a iní a Slovo Božie, kázané v bázní, avšak v moci Božej, spôsobovalo, že Pán pridával k cirkvi duše mladé i staršie v hojnom počte. A duša mladého brata Bobáka pod vedením týchto bratov dozrevala do plnosti jeho viery. Cítil sa vždy šťastným, keď bol týmito bratmi vyzvaný, aby poslúžil Slovom a vydal svedectvo o svojom obrátení. Jeho prívetivosť a ochota a jemný spôsob vyjadrovania boli veľkým kladom pri vydávaní svedectva evanjelia, čo nespornie priaznivo pôsobilo na poslucháčov.

Celý život milého brata Bobáka bol bezúhonný, tichý, vždy nenáročný, milovaný svojou manželkou, ktorá mu bola veľkou oporou v čase choroby i smútku, ale i milovaný svojimi troma deťmi, ktoré spolu s manželkou vychovávali v bázní Božej a vodili do spoločného zhromaždenia ľudu Božieho. Odišiel tento nenáročný sluha Boží, súc väčšie chorý, v ústrety svojmu Pánovi v pokoji a istote svojej viery bojujúc dobrý boj až do konca.

Spomienku napísal -as

A (D A) E⁷ A

1. Dlouho jsem trápil se: chtěl jsem být čist
a Boží mi-losti, spasením jist.
2. Lásky a sva-tosti ON zdroj je sám,
spravedlost, či-stotu, pokoj v něm mám.
3. Spasení pramen je v Ježi-ši jen,
k němu chci bližní zvát každičký den,

A (D A) E⁷ A

K Pánu jsem v hříších se u-tekl svých
a ON mě u-činil čistším než snih.
Do dlani svých vzal mě probode-ných,
láskou svou u-činil čistším než snih,
nadějnou ji-stotu probouzet v nich,
že v krvi Páně zas budou jak snih.

A E⁷ (A) E

Refrén: Pře — možen hřich! Rou — cho nad snih

A (D A) fis E⁷ A D A

zbi — le — no kr — ví, jež tekla z ran Beránko — vých!